

Vyhláška č. 39/2005 Sb.**Vyhláška, kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání**<https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2005-39>

Částka	8/2005
Platnost od	20.01.2005
Účinnost od	01.02.2005

Aktuální znění 01.01.2018

39

VYHLÁŠKA

ze dne 11. ledna 2005,

kteou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání

Ministerstvo zdravotnictví v dohodě s Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy stanoví podle § 90 odst. 2 písm. d) zákona č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních), a podle § 38 zákona č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti státních příslušníků členských států Evropské unie a o změně některých zákonů (zákon o uznávání odborné kvalifikace), (dále jen "zákon"):

§ 1**Předmět úpravy**

Tato vyhláška zapracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾ a upravuje minimální požadavky na studijní programy, jejichž studiem se získává odborná způsobilost k výkonu nelékařského zdravotnického povolání²⁾; tyto minimální požadavky jsou seznamem teoretických a praktických oblastí nezbytných pro výkon regulované činnosti³⁾.

§ 2**Vymezení pojmů**

Pro účely této vyhlášky se rozumí

- a) akreditovaným studijním programem – akreditovaný studijní program uskutečňovaný vysokou školou⁴⁾,
- b) školním vzdělávacím programem – školní vzdělávací program, pro nějž je vydán rámcový vzdělávací program podle zvláštního právního předpisu⁵⁾, uskutečňovaný střední školou⁶⁾,
- c) akreditovaným vzdělávacím programem – akreditovaný vzdělávací program uskutečňovaný vyšší odbornou školou,
- d) vzdělávacím programem kurzu – vzdělávací program akreditovaného kvalifikačního kurzu uskutečňovaný podle zákona⁷⁾,
- e) specializačním programem – vzdělávací program specializačního vzdělávání

uskutečňovaný podle zákona⁸⁾,

f) standardní dobou studia – doba studia v programu při průměrné studijní zátěži vyjádřená v akademických rocích v případě programů podle písmene a)⁹⁾, školních rocích v případě programů podle písmen b) a c) nebo kalendářních rocích v případě programů podle písmen d) a e),

g) celkovou standardní dobou studia – doba studia podle písmene f) potřebná k absolvování všech programů, kterými se získává odborná způsobilost k výkonu jednoho nelékařského zdravotnického povolání, pokud se tato způsobilost získává absolvováním více programů,

h) studujícím – žák střední školy, student vyšší odborné školy, student vysoké školy, účastník akreditovaného kvalifikačního kurzu nebo účastník specializačního vzdělávání,

i) zdravotnickým přístrojem – přístroj, který je zdravotnickým prostředkem podle zvláštního právního předpisu¹⁰⁾,

j) komunitní péčí – primární, integrovaná a preventivní péče o jednotlivce a skupiny osob ve vlastním sociálním prostředí včetně domácí zdravotní péče podle zvláštního právního předpisu¹¹⁾,

k) správnou laboratorní praxí – postup v laboratoři, který odpovídá právním předpisům, normám ČSN, popřípadě normám CEN a ISO nebo standardům upravujícím činnosti zajišťované laboratořemi ve zdravotnických zařízeních, včetně dodržování programu zajišťování a zlepšování kvality; toto vymezení správné laboratorní praxe se nevztahuje na správnou laboratorní praxi v oblasti léčiv, která je upravena zvláštním právním předpisem¹²⁾.

§ 3

Minimální požadavky na programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání

(1) Odborná způsobilost k výkonu nelékařského zdravotnického povolání se získává absolvováním akreditovaného studijního programu, školního vzdělávacího programu, akreditovaného vzdělávacího programu, vzdělávacího programu kurzu nebo specializačního programu.

(2) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti, které umožní vykonávat činnosti stanovené zvláštním právním předpisem¹³⁾, a znalosti a dovednosti

- a)** v etice zdravotnického povolání v oboru,
- b)** v administrativních činnostech ve zdravotnictví, zejména ve vedení dokumentace týkající se oboru, včetně elektronické podoby této dokumentace,
- c)** v organizaci a řízení zdravotních služeb,
- d)** v základech podpory a ochrany veřejného zdraví, včetně prevence nozokomiálních nákaz,
- e)** v první pomoci a zajišťování zdravotní péče v mimořádných a krizových situacích,
- f)** v právních souvislostech poskytování zdravotní péče v oboru,
- g)** uvedené v § 4 až 41,
- h)** v základech řízení kvality poskytovaných zdravotních služeb a v zajištění bezpečí pacientů u povolání uvedených v § 4 až 28,
- i)** v komunikaci s pacientem a osobami jemu blízkými.

(3) Programy uvedené v odstavci 1 obsahují teoretickou výuku a praktické vyučování¹⁴⁾ nebo praxi¹⁵⁾ (dále jen "praktické vyučování"). Teoretická výuka musí být vyvážená a koordinovaná s praktickým vyučováním tak, aby znalosti a dovednosti podle odstavců 4 a 5 mohly být získány odpovídajícím způsobem.

(4) Teoretická výuka je ta část výuky, při níž se v programech uvedených v odstavci 1 získávají

vědomosti a profesionální dovednosti nezbytné pro plánování, poskytování a vyhodnocování zdravotní péče v příslušném oboru a pro činnosti s touto zdravotní péčí související.

(5) Praktické vyučování je ta část výuky, při níž se v programech uvedených v odstavci 1 získávají v přímém a nepřímém kontaktu se zdravými a nemocnými jedinci dovednosti potřebné pro plánování, poskytování a vyhodnocování zdravotní péče v příslušném oboru na základě získaných vědomostí a dovedností. Studující se učí být členem týmu, být vedoucím týmu, poskytovat informace, edukovat a provádět zdravotní výchovu jednotlivců i skupin a přebírat odpovědnost za poskytovanou zdravotní péči. Tato výuka probíhá ve zdravotnickém zařízení, a případně na dalších místech, pokud je to pro studium k získání způsobilosti k výkonu příslušného zdravotnického povolání stanoveno touto vyhláškou. Odpovědnost za organizaci a odbornou úroveň praktického vyučování nesou pověřené osoby, které splňují požadavky na výkon zdravotnického povolání¹⁶⁾, popřípadě také pedagogického povolání podle zvláštního právního předpisu¹⁷⁾ a jsou způsobilé k provádění činností¹⁸⁾, které jsou obsahem praktického vyučování. Do praktického vyučování mohou být zapojeni i jiní odborníci. Studující se účastní výkonu činností na příslušném pracovišti tak, aby tyto činnosti přispívaly k jejich vzdělávání a umožnily jim naučit se přebírat odpovědnost za poskytovanou zdravotní péči. Za praktické vyučování se pro účely této vyhlášky považuje i výuka na pracovištích škol nebo školských zařízení určených pro praktické vyučování (dále jen "školní laboratoř"), pokud odpovídá náplni příslušného oboru; to neplatí pro praktické vyučování v programech, jejichž absolvováním se získává odborná způsobilost k výkonu povolání všeobecné sestry a porodní asistentky. Za úroveň praktického vyučování ve školních laboratořích mohou odpovídat i jiní než zdravotničtí pracovníci.

(6) Praktické vyučování je ukončeno ohodnocením praktických dovedností.

(7) Délka praktického vyučování v jiné než denní nebo prezenční formě studia (dále jen "prezenční forma studia") může být zkrácena pouze o dobu doloženého praktického vyučování absolvovaného při studiu v programech uvedených v odstavci 1 pro přípravu příslušného nebo obdobného zdravotnického povolání, popřípadě o dobu výkonu příslušného nebo obdobného zdravotnického povolání, pokud dále není stanoveno jinak; musí však být zachován požadovaný obsah praktického vyučování.

Minimální požadavky na programy k získání odborné způsobilosti k výkonu povolání

§ 4

Všeobecná sestra

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání všeobecné sestry se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného vzdělávacího programu.

(2) Studium v programech uvedených v odstavci 1 probíhá v

a) prezenční formě studia se specificky odborným charakterem, které zahrnuje nejméně 3 roky studia a nejméně 4 600 hodin teoretické výuky a praktického vyučování, z toho je doba praktického vyučování nejméně 2 300 hodin a nejvýše 3 000 hodin, nebo

b) jiné než prezenční formě studia, jehož celková doba výuky není kratší, než je doba výuky podle písmene a), a v němž není dotčena úroveň vzdělání.

Studium lze vyjádřit rovněž v odpovídajících kreditech kreditního systému ve vysokoškolském vzdělávání používaného v evropském prostoru vysokoškolského vzdělávání (dále jen „kreditní systém vysokoškolského vzdělávání“).

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti z věd, které tvoří základ potřebný pro poskytování všeobecné ošetrovatelské péče, a která zahrnuje znalosti

1. z odborné latinské terminologie, anatomie, fyziologie, farmakologie, patologické fyziologie, patologie, mikrobiologie a epidemiologie, biofyziky, biochemie, genetiky, hematologie a transfuzního lékařství, klinické propedeutiky, základů radiační ochrany, ochrany veřejného zdraví včetně prevence nemocí, včasné diagnózy nemocí, o vztahu

mezi zdravotním stavem, fyzickým a sociálním prostředím pacienta a o jeho chování, ze zdravotní výchovy, motivace a edukace ke zdravému životnímu stylu a základní znalosti o zdravotnických prostředcích a manipulaci s nimi,

2. v ošetrovatelství a klinických oborech, a to v historii, charakteru a etice ošetrovatelství, v obecných zásadách péče o zdraví, komunitní péči, ošetrovatelství ve vztahu k praktickému lékařství, zubnímu lékařství a dalším lékařským oborům, zejména k internímu lékařství, chirurgii, ortopedii a traumatologii pohybového ústrojí, neurologii, pediatrii, péči o matku a novorozence, gynekologii, psychiatrii, onkologii a hematologii, otorinolaryngologii, oftalmologii, dermatovenerologii, infekčním lékařství, k péči o staré lidi a geriatrici, k paliativní péči, k intenzivní péči, léčebně rehabilitační péči a dietetice,

3. v sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech filozofie, sociologie, obecné psychologie, v psychologii zdraví a nemoci, vývojové psychologii, základech pedagogiky a edukace, právních předpisech ve vztahu k sociální problematice, základech ekonomie, informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu a praxe založené na důkazech,

zajišťovanou pedagogickými pracovníky, kteří získali odbornou kvalifikaci v souladu se zákonem o pedagogických pracovnících, akademickými pracovníky anebo dalšími odborníky, kteří se mohou podílet na výuce v souladu se zákonem o vysokých školách,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v ošetrovatelství ve vztahu k praktickému lékařství, zubnímu lékařství a dalším lékařským oborům, zejména k internímu lékařství, chirurgii, ortopedii a traumatologii pohybového ústrojí, neurologii, péči o děti a pediatrii, péči o matku a novorozence, gynekologii, psychiatrii, onkologii a hematologii, otorinolaryngologii, oftalmologii, dermatovenerologii, infekčnímu lékařství, k péči o seniory a geriatrici, paliativní péči, intenzivní péči a komunitní péči a dále dovednosti a znalosti umožňující podílet se na praktickém výcviku zdravotnických pracovníků a zkušenosti z práce s příslušníky jiných profesí ve zdravotnictví; tyto dovednosti se získávají pod přímým vedením kvalifikovaných všeobecných sester nebo v odůvodněných případech jiných zdravotnických pracovníků oprávněných k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu. Praktické vyučování může, kromě míst uvedených v § 3 odst. 5, probíhat také ve vlastním sociálním prostředí pacienta a v zařízení sociálních služeb poskytujícím zdravotní péči.

§ 4a

Dětská sestra

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání dětské sestry se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného vzdělávacího programu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 2000 hodin.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti z oborů a věd, které tvoří základ potřebný pro poskytování ošetrovatelské péče a výchovy dětí všech věkových skupin, a která zahrnuje znalosti

1. z odborné latinské terminologie, anatomie, fyziologie, patologické fyziologie, patologie, mikrobiologie a epidemiologie, genetiky a prenatální diagnostiky, imunologie, základů biofyziky, biochemie, hematologie a transfuzního lékařství, toxikologie, klinické propedeutiky, farmakologie, včetně základních znalostí o zdravotnických prostředcích a manipulaci s nimi, základů radiační ochrany, ochrany a podpory veřejného zdraví včetně prevence nemocí, včasné diagnózy nemocí, o vztahu mezi zdravotním stavem, fyzickým a vlastním sociálním prostředím pacienta a o jeho chování, výchovy ke zdraví, zdravého životního stylu včetně prevence nemocí, úrazů a závislostí, výživy dítěte a dietetiky a léčebně rehabilitační péče,

2. v ošetrovatelství a klinických oborech, a to v historii, charakteru a etice ošetrovatelství, v obecných zásadách péče o zdraví, komunitní péči, ošetrovatelství ve vztahu k pediatrii, neonatologii a dalším lékařským oborům, zejména k dětské chirurgii, ortopedii a traumatologii pohybového ústrojí, dětské neurologii, dětské a dorostové psychiatrii, dětské gynekologii, dětské onkologii a hematoonkologii, dětské otorinolaryngologii, oftalmologii, dětské dermatovenerologii, infekčnímu lékařství a zubnímu lékařství, v ošetrovatelské péči v dětských domovech pro děti do 3 let věku a při poskytování léčebně rehabilitační péče, v dětské paliativní péči, v intenzivní péči,

3. ze sociálních a dalších souvisejících oborů, a to ze základů filozofie, sociologie, obecné a vývojové psychologie, zdravotnické a sociální psychologie, základů pedagogiky, výchovné péče a edukace, sociálně-právní ochrany dítěte, ekonomie, informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu a praxe založené na důkazech,

zajišťovanou pedagogickými pracovníky, kteří získali odbornou kvalifikaci v souladu se zákonem o pedagogických pracovnících, akademickými pracovníky nebo dalšími odborníky, kteří se mohou podílet na výuce v souladu se zákonem o vysokých školách,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti v ošetrovatelství ve vztahu k pediatrii a dalším lékařským oborům, zejména k péči o matku a novorozence, dětské chirurgii, ortopedii a traumatologii pohybového ústrojí, dětské a dorostové psychiatrii, dětské gynekologii, intenzivní péči o dítě, dětské paliativní a komunitní péči, zubnímu lékařství a dále dovednosti umožňující podílet se na výchovné péči o děti všech věkových skupin a praktickém výcviku zdravotnických pracovníků; tyto dovednosti se získávají pod přímým vedením kvalifikovaných dětských sester nebo v odůvodněných případech jiných zdravotnických pracovníků oprávněných k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu. Praktické vyučování může, kromě míst uvedených v § 3 odst. 5, probíhat také ve vlastním sociálním prostředí pacienta a v zařízení sociálních služeb poskytujícím zdravotní péči.

§ 5

Porodní asistentka

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání porodní asistentky se získává absolvováním akreditovaného studijního programu.

(2) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 probíhá v prezenční formě studia se specificky odborným charakterem, které zahrnuje nejméně 3 roky studia a nejméně 4600 hodin teoretické výuky a praktického vyučování, z toho je doba praktického vyučování nejméně 1800 hodin. Studium lze vyjádřit rovněž v odpovídajících kreditech kreditního systému vysokoškolského vzdělávání.

(3) Program uvedený v odstavci 1 obsahuje teoretickou výuku a praktické vyučování. Praktické vyučování, kromě míst uvedených v § 3 odst. 5, může také probíhat ve vlastním sociálním prostředí žen a jejich rodin. Během praktického vyučování se studující účastní na činnosti poskytovatele zdravotních služeb. Studující musí být seznámeni s odpovědností spojenou s činností porodní asistentky.

(4) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti z věd, o které se opírá činnost porodní asistentky, a která zahrnuje znalosti

1. z odborné latinské terminologie anatomie, fyziologie, lékařské genetiky, farmakologie a patologie se zaměřením na gynekologickou, porodnickou a neonatologickou problematiku, mikrobiologie a epidemiologie, biofyziky, biochemie, klinické propedeutiky a základů radiační ochrany, ochrany a podpory veřejného zdraví včetně prevence nemocí, o vztahu mezi zdravotním stavem, fyzickým a sociálním prostředím pacienta a o jeho chování, zdravotní výchovy a základní znalosti zdravotnických prostředků,

2. z porodní asistence a klinických oborů, a to zejména interního lékařství, chirurgie, zubního lékařství, gynekologie a porodnictví, embryologie, neonatologie a pediatrie, a to znalostí fyziologických procesů včetně možných patologií a technického vybavení používaného v porodnictví, analgezie, anestezie a resuscitace, ze základů fyzioterapie, výživy a dietetiky s ohledem na problematiku zdraví žen a novorozenců, sexuální výchovy a plánování rodičovství a paliativní péče,

3. ze sociálních a dalších souvisejících oborů, a to v základech filozofie, sociologie a obecné psychologie, zejména se zaměřením na psychologické a sociální souvislosti těhotenství, porodu, šestinedělí a péče o dítě, vývojovou psychologii a psychologii zdraví a nemoci, základů pedagogiky a edukace, sociálně-právní ochrany matky a dítěte, základů ekonomie, informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu, praxe založené na důkazech a,

b) praktické vyučování ve zdravotnických zařízeních, které zahrnuje

1. poradenství fyziologicky těhotným ženám včetně nejméně 100 prenatalních vyšetření, z toho sledování alespoň 3 žen po dobu celého těhotenství,

2. dohled nejméně u 40 žen s rizikovým těhotenstvím,

3. osobní vedení nejméně 40 fyziologických porodů, a to ve všech dobách porodních, včetně indikovaného provedení epiziotomie; není-li možné dosáhnout tohoto počtu, může být snížen na nejméně 30 porodů za podmínky dalších 20 asistencí u porodů,

4. asistenci alespoň u 10 patologických porodů a alespoň u jednoho porodu v poloze koncem pánevním; není-li to možné, musí být proveden nácvik simulací,

5. alespoň 10 kontrol porodních cest a ošetření porodních cest; šití hráze s drobným poraněním nebo s epiziotomií může být provedeno simulací, je-li to nezbytné,

6. poporodní ošetření a vyšetření alespoň u 100 rodiček a novorozenců v časném poporodním období,

7. dohled a péči o matku a novorozence v průběhu šestinedělí, vyšetření a edukaci alespoň u 100 šestinedělek a zdravých novorozenců, včetně laktačního poradenství,

8. dohled a péči o matku s novorozencem vyžadujícím zvláštní péči včetně nedonošeného a přenošeného novorozence, novorozence s nízkou porodní hmotností a patologického novorozence,

9. asistenci u resuscitace novorozence; není-li to možné, musí být proveden nácvik simulací,

10. péči o ženy v oblasti gynekologie, včetně paliativní péče,

11. základní ošetrovatelskou péči v interním lékařství a chirurgii,

12. komunitní péči, výchovu, edukaci a péči o ženu a její rodinu;

praktické vyučování k získání dovedností uvedených v bodech 1, 2, 7, 8, 10 nebo 12 lze zajistit také ve vlastním sociálním prostředí žen a jejich rodin podle zákona o zdravotních službách.

(5) Praktické vyučování podle odstavce 4 písm. b) probíhá pod přímým vedením zdravotnických pracovníků kvalifikovaných v oblasti porodní asistence nebo v odůvodněných případech jiných zdravotnických pracovníků, oprávněných k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu, v zařízeních určených v programu uvedeném v odstavci 1 a poskytuje zkušenosti ze spolupráce s dalšími zdravotnickými pracovníky.

§ 6

Ergoterapeut

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání ergoterapeuta se získává absolvováním akreditovaného studijního programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1600 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování ergoterapeutické péče, a to v anatomii, fyziologii, patologii a patofyziologii, kineziologii a základních znalostech zdravotnických prostředků,

2. ergoterapii a klinických oborech, a to ve vnitřním lékařství, chirurgii a traumatologii, neurologii a psychiatrii, pediatrii, geriatrici, paliativní péči, ortopedii, protetice, úvodu do ergoterapie, teorii ergoterapie, diagnostických a léčebných ergoterapeutických postupech ve vztahu k psychosociálnímu, neurovývojovému a biomechanickému přístupu a ve vztahu k prostředí, v ergoterapii u mentálního postižení, ergoterapii v oborech pediatrie a geriatrici, ergoterapii při použití kompenzačních pomůcek, ergodiagnostice a pracovní rehabilitaci, v komunitní péči, rehabilitaci kognitivních poruch v ergoterapii a ve využití komunikačních technologií v ergoterapii,

3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech pedagogiky a edukace, speciální pedagogice, sociální rehabilitaci, ergonomii, psychologii, právních předpisech ve vztahu k sociální problematice, základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v provádění ergoterapeutických výkonů, v komunitní péči, v základní metodice léčebné tělesné výchovy a léčebně rehabilitační péče, paliativní péči, vyšetřování motorických funkcí, základních komunikačních schopností a rozumových a dalších funkcí nutných pro poskytování ergoterapeutické péče a v hodnocení soběstačnosti. Praktické vyučování může, kromě míst uvedených v § 3 odst. 5, probíhat také ve vlastním sociálním prostředí pacienta a v zařízení sociálních služeb poskytujícím zdravotní péči.

§ 7

Radiologický asistent

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání radiologického asistenta se získává absolvováním akreditovaného studijního programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1200 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování zdravotní péče v klinických radiologických oborech, a to v systémové, vývojové a topografické anatomii, patologii, fyziologii, biofyzice, matematice včetně matematické statistiky, fyzice,

2. ostatních klinických oborech, a to ve vnitřním lékařství, chirurgii, farmakologii, použití zdravotnických prostředků, zejména zdravotnických přístrojů, v obecné ošetrovatelské péči a specifické ošetrovatelské péči při provádění radiologických výkonů,

3. odborných radiologických oborech, a to v radiologické fyzice, molekulární a klinické radiobiologii, radiační onkologii zahrnující metody plánování radioterapie, verifikační postupy a ozařovací techniky, v radiodiagnostice zahrnující radiologické i neradiologické statické a dynamické zobrazovací postupy (konvenční a digitální radiografie, výpočetní tomografie, skiaskopická vyšetření, ultrazvuková vyšetření, nukleární magnetická rezonance), v nukleární medicíně zahrnující zobrazovací i nezobrazovací vyšetřovací postupy a terapeutické aplikace otevřených zářičů, v radiologické technologii, rentgenové anatomii včetně anatomie příčných řezů, v radiační ochraně při lékařském ozáření

včetně její optimalizace, analýzy rizik a kontroly dávek, v zabezpečování jakosti ve zdravotnických radiologických provozech, obecné bezpečnosti v radiologii,

4. dalších souvisejících oborech, a to v obecné psychologii a psychologii nemocných, základech pedagogiky a edukace, technických právních předpisech a normách a právních předpisech týkajících se ionizujícího záření, v základech metodologie vědeckého výzkumu,

b) teoretickou výuku poskytující znalosti požadované pro získání zvláštní odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu¹⁹⁾,

c) praktické vyučování zahrnující

1. praktická cvičení v radiologické fyzice a dozimetrii, ve fyzikálních testech k zajištění jakosti radiologické technologie a diagnostických informací,

2. praktické vyučování, které probíhá ve zdravotnických zařízeních na pracovištích radiodiagnostiky, radiační onkologie a nukleární medicíny a které poskytuje dovednosti a znalosti v radiologických zobrazovacích postupech a projekčních technikách, v akvizici, zpracování a archivaci obrazových dat, v ozařovacích technikách, plánování radioterapie, její simulaci a verifikaci a v zobrazovacích a nezobrazovacích diagnostických metodách v oboru nukleární medicína,

3. praktická cvičení poskytující dovednosti a znalosti v obecných ošetrovatelských postupech, zejména ve vztahu k internímu lékařství, chirurgii, pediatrii a intenzivní péči a ve specifických ošetrovatelských postupech používaných při radiologických výkonech;

tyto dovednosti se získávají pod odborným dohledem radiologických asistentů nebo v odůvodněných případech jiných zdravotnických pracovníků oprávněných k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu.

§ 8

Zdravotní laborant

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání zdravotního laboranta se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného vzdělávacího programu nebo akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu nebo akreditovaného vzdělávacího programu a vzdělávacího programu kurzu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají celkovou standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1000 hodin.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování laboratorní zdravotní péče, a to v anatomii, fyziologii, patologii, biologii, biofyzice, fyzice, chemii, biochemii a základech radiační ochrany,

2. laboratorních a klinických oborech, a to v histologii a histologické technice, cytologii, genetice a molekulární biologii, hematologii a transfuzním lékařství, mikrobiologii, imunologii, epidemiologii, vyšetřovacích metodách v ochraně a podpoře veřejného zdraví, toxikologii, klinické biochemii, instrumentální analýze (analytická chemie), zdravotnických prostředcích, zejména v laboratorních zdravotnických přístrojích,

3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie a základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu, systému managementu jakosti v laboratoři,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v základních laboratorních postupech v souladu se zásadami správné laboratorní praxe včetně odběru biologického materiálu a znalosti preanalytického, analytického a postanalytického procesu v oborech histologie, cytologie, genetika a molekulární biologie, hematologie a transfuzní služba,

mikrobiologie, imunologie, klinická biochemie včetně toxikologie, vyšetřovací metody v ochraně veřejného zdraví a epidemiologii; praktické vyučování probíhá zejména ve školních laboratořích; v každém uvedeném oboru praktické vyučování probíhá nejméně 5 dní ve zdravotnických zařízeních.

(4) Pokud se odborná způsobilost k výkonu povolání zdravotního laboranta získává studiem v akreditovaném studijním programu a vzdělávacím programu kurzu nebo studiem v akreditovaném vzdělávacím programu a vzdělávacím programu kurzu, doplňuje vzdělávací program kurzu vzdělání získané absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného vzdělávacího programu tak, aby splňoval požadavky podle odstavců 2 a 3.

§ 9

Zdravotně-sociální pracovník

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání zdravotně-sociálního pracovníka se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu nebo akreditovaného vzdělávacího programu a vzdělávacího programu kurzu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají celkovou standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1000 hodin.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro sociální péči, a to ve filozofii, etice, psychologii, sociologii, základech speciální pedagogiky, sociální politice, právu pro sociální pracovníky,

2. sociální péči, a to v metodě a technice sociálního výzkumu, teorii a metodě sociální práce, problematice sociálních institucí, rizikových skupin a menšin, v sociálních aspektech zdraví a nemocech ve vztahu ke klinickým oborům,

3. oborech souvisejících s poskytováním zdravotní péče, a to v základech anatomie, fyziologie a patologie, v základech lékařských klinických oborů vnitřní lékařství, chirurgie, psychiatrie, pediatrie, geriatrické a sociální patologie, v základech ošetřovatelství, v komunitní péči, v léčebně rehabilitační péči, v základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v metodách sociální práce ve vztahu k řešení složitých sociálních situací pacientů vzniklých v souvislosti s onemocněním nebo zdravotním postižením; praktické vyučování probíhá ve zdravotnickém zařízení poskytovatele lůžkové péče, v zařízení sociálních služeb poskytujícím zdravotní péči, ve vlastním sociálním prostředí pacienta a správních úřadech v oblasti sociální péče.

(4) Vzdělávací program kurzu doplňuje vzdělání získané absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného vzdělávacího programu tak, aby splňoval požadavky podle odstavců 2 a 3.

§ 10

Optometrista

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání optometristy se získává absolvováním akreditovaného studijního programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 240 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování zdravotní péče v optometrii, a to v biologii a genetice, anatomii se zaměřením na anatomii oka, fyziologii se zaměřením na fyziologii oka, histologii, biochemii, mikrobiologii, imunologii, fyzice, patologii, farmakologii,
 2. optometrii a optice a klinických oborech, a to v oftalmologii včetně oční farmakologie, v binokulárním vidění, nauce o refrakci, základech ortoptiky, ve zdravotnických prostředcích, a to ve speciálních kompenzačních pomůckách, kontaktních čočkách a optických a oftalmologických zdravotnických přístrojích,
 3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v psychologii, základech pedagogiky a edukace, ekonomice a vedení obchodu, základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,
- b)** praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v optometrii, kontaktologii, při vyšetřování na oftalmologických přístrojích a při výrobě kontaktních pomůcek, kdy se studující jako součást týmu učí provádět poradenskou službu při výběru brýlových obrub a úpravách brýlových čoček, poradenskou službu v oblasti refrakčních vad včetně kontaktních čoček, vyšetřovat zrakové funkce a provádět metrická vyšetření oka, určovat refrakční vadu, provádět korekce, aplikovat kontaktní čočky nebo speciální optické pomůcky a předepisovat je a vyšetřovat v oblasti předního segmentu oka pro potřeby korekce refrakčních vad.

§ 11

Ortoptista

- (1) Odborná způsobilost k výkonu povolání ortoptisty se získává absolvováním akreditovaného studijního programu.
- (2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1600 hodin.
- (3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje
 - a) teoretickou výuku poskytující znalosti v
 1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování zdravotní péče v ortoptice, a to v biologii a genetice, v anatomii zejména se zaměřením na anatomii oka, ve fyziologii zejména se zaměřením na fyziologii oka, v histologii, biochemii, mikrobiologii, imunologii, patologii, farmakologii, ve fyzice se zaměřením na optiku a optometrii,
 2. ortoptice a klinických oborech, a to v oftalmologii, strabologii a neurooftalmologii, v ortoptice-pleoptice, ošetřovatelství, ošetřovatelské péči o děti a ošetřovatelské péči v očním lékařství, ve zdravotnických prostředcích, a to ve speciálních kompenzačních pomůckách a oftalmologických zdravotnických přístrojích,
 3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v psychologii, základech pedagogiky a edukace, základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,
 - b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v oborech uvedených v písmenu a) bodu 2; praktické vyučování probíhá ve zdravotnickém zařízení poskytovatele ambulantní nebo lůžkové péče o pacienty s poruchami zraku nebo ve školní laboratoři.

§ 12

Asistent ochrany a podpory veřejného zdraví

- (1) Odborná způsobilost k výkonu povolání asistenta ochrany a podpory veřejného zdraví se získává absolvováním
 - a) akreditovaného studijního programu podle § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 96/2004 Sb.,
 - b) akreditovaného studijního programu podle § 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 96/2004 Sb. a vzdělávacího programu kurzu, nebo

c) akreditovaného vzdělávacího programu podle § 13 odst. 1 písm. c) zákona č. 96/2004 Sb. a vzdělávacího programu kurzu.

(2) Akreditovaný studijní program uvedený v odstavci 1 písm. a) má standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1200 hodin.

(3) Akreditovaný studijní program uvedený v odstavci 1 písm. b) a akreditovaný vzdělávací program uvedený v odstavci 1 písm. c) mají každý standardní dobu studia nejméně 3 roky. Praktické vyučování v akreditovaném studijním programu a ve vzdělávacím programu kurzu nebo v akreditovaném vzdělávacím programu a ve vzdělávacím programu kurzu činí v součtu nejméně 1200 hodin.

(4) Studium v akreditovaném studijním programu uvedeném v odstavci 1 písm. a), akreditovaném studijním programu a ve vzdělávacím programu kurzu uvedeném v odstavci 1 písm. b) nebo akreditovaném vzdělávacím programu a ve vzdělávacím programu kurzu uvedeném v odstavci 1 písm. c) poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. biologických a klinických oborech, které tvoří základ potřebný pro podporu a ochranu veřejného zdraví, a to v biologii, anatomii, fyziologii, patologii, histologii, biofyzice, chemii a biochemii, mikrobiologii, genetice, imunologii, základech klinických lékařských oborů, zejména infekčního lékařství, pracovního lékařství a nemocí z povolání, pediatrie, v základech radiační ochrany, zdravotnických prostředcích,

2. oborech podpory a ochrany veřejného zdraví, a to v epidemiologii infekčních a neinfekčních onemocnění a epidemiologické metodologii, v hygieně obecné a komunální včetně ochrany spotřebitele, v hygieně výživy včetně základů potravinářské mikrobiologie, potravinových technologií, nutriční toxikologie a výživového poradenství, v hygieně předmětů denního užívání, hygieně práce a pracovního lékařství včetně fyziologie práce, v hygieně dětí a mladistvých, metodách ochrany a podpory veřejného zdraví, tvorbě a řízení zdravotnických programů,

3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech demografie, základech sociologie a sociální psychologie včetně specifik skupin obyvatel, v základech pedagogiky a komunikace s veřejností, právních předpisech zejména ve vztahu k výkonu státního zdravotního dozoru a správního řízení v oblasti ochrany a podpory veřejného zdraví, v základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v ochraně a podpoře veřejného zdraví a v provádění státního zdravotního dozoru, v tvorbě a řízení zdravotnických programů v oblasti ochrany a podpory veřejného zdraví, v základních laboratorních metodách v oblasti ochrany a podpory veřejného zdraví, v získávání dat potřebných k vyhodnocování vlivu životních a pracovních podmínek na zdravotní stav populace, ve zjišťování a vyhodnocování zdravotních rizik v oblasti ochrany a podpory veřejného zdraví ve vztahu k životnímu a pracovnímu prostředí; praktické vyučování probíhá zejména ve školních laboratořích, ve zdravotních ústavech, Státním zdravotním ústavu a správních úřadech provádějících státní zdravotní dozor.

§ 13

Ortotik-protetik

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání ortotika-protetika se získává absolvováním akreditovaného studijního programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1000 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování zdravotní péče v ortotice a protetice, a to v anatomii a fyziologii se zaměřením na pohybový systém, v biofyzice, chemii a biochemii, v patologické anatomii a fyziologii se zaměřením na pohybový systém, v základech biomechaniky, odborném kreslení,
 2. ortotice, protetice a klinických oborech, a to v ortopedii a chirurgii, neurologii, rehabilitaci, pediatrii a předmětech poskytujících znalosti o stavbě, materiálech a technologických postupech používaných při navrhování, stavbě a opravách zdravotnických prostředků, a to ortoticko-protetických pomůcek,
 3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie, pedagogiky, ekonomie, informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,
- b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti nezbytné pro navrhování, zhotovování a opravy ortoticko-protetických pomůcek; nejméně polovina doby praktického vyučování probíhá ve zdravotnických zařízeních nebo jiných ortoticko-protetických pracovištích.

§ 14

Nutriční terapeut

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání nutričního terapeuta se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného vzdělávacího programu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1800 hodin.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování nutriční péče, a to v anatomii se zaměřením na trávicí systém, fyziologii se zaměřením na fyziologii výživy a metabolismus, patologii, patofyziologii se zaměřením na patofyziologii konkrétního onemocnění, v chemii, biochemii, potravinářské chemii, nauce o potravinách, technologii přípravy pokrmů, mikrobiologii, epidemiologii a hygieně, základech farmakologie,

2. nutričních oborech a oborech ochrany veřejného zdraví, a to v lékařské toxikologii, komunitní hygieně, epidemiologii infekčních a neinfekčních onemocnění ve vztahu k výživě, ve výživě zdravých jedinců různých věkových skupin včetně specifických nároků těhotných žen a zvláštností dětského a dorostového věku, ve výživě ve vztahu k tělesné zátěži (výživa sportovců), v komunitní péči, alternativní a netradiční formě výživy, ve výživovém poradenství, zdravotní výchově, ochraně a podpoře veřejného zdraví, ochraně spotřebitele, tvorbě a řízení zdravotnických programů, klinické dietologii, přípravě základních a speciálních druhů léčebné výživy s využitím zásad racionální výživy, zpracování výživové anamnézy, stanovení terapeutických plánů stravování individuálních klientů, hygienických aspektů zajištění výroby, přípravy, rozvozu, přepravy, značení a skladování pokrmů a jejich uvádění do oběhu, umělé výživě (enterální a parenterální),

3. klinických oborech, a to ve vnitřním lékařství se zaměřením na metabolická onemocnění, v chirurgii, pediatrii, gynekologii, gerontologii, psychiatrii, infekčním lékařství, onkologii a základech ošetrovatelství,

4. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech sociologie a sociální psychologie, základech pedagogiky a edukace, v psychologii, právních předpisech ve vztahu k výkonu státního zdravotního dozoru, v základech ekonomie, informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v léčebné výživě ve vztahu ke klinickým oborům uvedeným v písmenu a) bodu 3, a to ve zjišťování nutričních potřeb pacientů, v hodnocení stavu výživy, ve zpracovávání jídelních plánů, ve volbě vhodných

doplňků stravy, v přípravě a distribuci stravy, ve zdravotní výchově, v edukaci a poradenství; praktické vyučování probíhá ve zdravotnickém zařízení poskytovatele ambulanti a lůžkové péče zejména na odděleních gerontologických, interních, dětských a v metabolických jednotkách, v edukačních centrech, v zařízení sociálních služeb a ve stravovacích provozech zejména ve zdravotnickém zařízení, zařízení sociálních služeb a v zařízení školního stravování, ve školních laboratořích a ve státních zdravotnických ústavech a správních úřadech provádějících státní zdravotní dozor; jeho součástí je účast na státním zdravotním dozoru v oblasti hygieny výživy v komunitní péči.

§ 15

Zubní technik

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání zubního technika se získává absolvováním akreditovaného vzdělávacího programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 2000 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti

1. v oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování zdravotní péče ve výrobě, v opravě a úpravě zdravotnických prostředků, a to zubních náhrad, ortodontických pomůcek a dalších stomatologických výrobků (dále jen "výroba zubních náhrad"), v anatomii, fyziologii, patologii zejména ve vztahu k orofaciálnímu systému, jeho anomáliím a onemocněním, v mikrobiologii, hygieně (prevence, zdravotní výchova), základech biomechaniky, odborném kreslení,

2. ve výrobě zubních náhrad a klinických oborech, a to v zubním lékařství a zubní protetice, a teoretickou výuku poskytující znalosti o stavbě, materiálech a technologických postupech používaných ve výrobě zubních náhrad,

3. v sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie, pedagogiky, ekonomie, informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování, při němž se studující jako součást týmu zubní laboratoře a pracoviště zubního lékaře učí na základě získaných znalostí a dovedností zhotovovat, opravovat a upravovat zubní náhrady a ortodontické pomůcky s důrazem na správné technologické postupy; praktické vyučování probíhá ve školních laboratořích a ve zdravotnických zařízeních, zejména v zubních laboratořích a na pracovištích zubního lékařství.

§ 16

Dentální hygienistka

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání dentální hygienistky se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného vzdělávacího programu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1500 hodin.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování zdravotní péče v dentální hygieně a zubní prevenci, a to v anatomii, fyziologii, patologii zejména ve vztahu k orofaciálnímu systému, jeho anomáliím a onemocněním, v chemii ve vztahu k používaným materiálům, v mikrobiologii a epidemiologii, v orální histologii, fyziologii výživy, farmakologii a základních znalostech zdravotnických prostředků,

2. dentální hygieně a klinických oborech, a to v základech zubního lékařství včetně

preventivního zubního lékařství a parodontologie, v orální hygieně, dermatologii, základech vnitřního lékařství a pediatrie, základech zubní protetiky, v používání radiologických zařízení ve stomatologii včetně zhotovování snímků a ochrany proti ionizujícímu záření, v instrumentování v zubním lékařství, ve zdravotnických přístrojích užívaných v dentální hygieně,

3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie, základech pedagogiky a edukace, základech ekonomie, informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v provádění výkonů spojených s odbornou ústní hygienou, v edukaci pacientů k moderním postupům ústní hygieny, v provádění zdravotní výchovy, v provádění výkonů zaměřených na ošetření iniciálních změn tvrdých zubních tkání a parodontu, na odstraňování faktorů lokálního dráždění v dutině ústní; praktické vyučování probíhá ve školních laboratořích, ve zdravotnických zařízeních, poskytovatele ambulantní nebo lůžkové péče v oboru zubní lékařství a poskytovatele ambulantní péče v oblasti dentální hygieny.

§ 17

Zdravotnický záchranář

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání zdravotnického záchranáře se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného vzdělávacího programu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1800 hodin.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování neodkladné zdravotní péče a ošetrovatelské péče, a která zahrnuje znalosti z odborné latinské terminologie, anatomie, fyziologie, patologické fyziologie, patologie, epidemiologie a mikrobiologie, biofyziky, biochemie, hematologie a transfuzního lékařství, toxikologie, klinické propedeutiky, farmakologie, ze základních znalostí o zdravotnických prostředcích a manipulaci s nimi, základů radiologie včetně základů radiační ochrany, z ochrany a podpory veřejného zdraví včetně prevence nemocí a zdravotní výchovy,

2. ošetrovatelství, klinických oborech a dalších specifických oblastech souvisejících s poskytováním neodkladné péče, a to v urgentní a válečné medicíně, v poskytování přednemocniční neodkladné péče při mimořádných událostech a krizových situacích²⁰⁾, integrovaném záchranném systému, práci ve zdravotnickém operačním středisku, anesteziologii, resuscitaci a intenzivní péči, neodkladné péči při akutních a kritických stavech, v ošetrovatelství ve vztahu k praktickému lékařství, zubnímu lékařství a dalším lékařským oborům, zejména k internímu lékařství, chirurgii, neurologii, pediatrii, gynekologii a porodnictví, psychiatrii včetně závislostí na návykových látkách, péči o staré lidi a geriatrii, k paliativní péči, komunitní péči, léčebně rehabilitační péči,

3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v obecné a vývojové psychologii, v psychologii zdraví a nemoci, základech právní problematiky v oblasti zdravotních a sociálních služeb, v telekomunikačních technologiích, základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v přednemocniční neodkladné péči, v situacích charakteristických pro urgentní a válečnou medicínu, mimořádné události a krizové situace v součinnosti se složkami integrovaného záchranného systému, v instruktážích k poskytování laické první pomoci včetně instruktáží na dálku, v řídicích a navigačních dovednostech a dalších fyzických dovednostech nutných pro práci v záchranné zdravotnické službě a ošetrovatelství, a to především ve vztahu k praktickému lékařství,

zubnímu lékařství, internímu lékařství, chirurgii, neurologii, pediatrii, gynekologii a porodnictví, psychiatrii včetně zvládnání agresivního pacienta, péči o staré lidi a geriatrii, k paliativní péči, resuscitaci a intenzivní péči, komunitní péči, léčebně rehabilitační péči; praktické vyučování probíhá ve zdravotnickém zařízení poskytovatele zdravotních služeb poskytujícího zejména přednemocniční neodkladnou péči, akutní lůžkovou péči intenzivní, včetně péče na urgentním příjmu, dále ve zdravotnickém zařízení poskytovatele lůžkové péče v oboru interní lékařství, chirurgie a na pracovištích ostatních složek integrovaného záchranného systému.

§ 18

Farmaceutický asistent

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání farmaceutického asistenta se získává absolvováním akreditovaného vzdělávacího programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 700 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti

1. v základních přírodovědných a lékařských oborech, které umožní pochopit vzájemné působení léčivé látky a živého organismu, a to v anatomii, fyziologii, patologii, chemii, mikrobiologii, farmaceutické botanice, analýze léčiv, základech radiační ochrany,

2. ve farmaceutických a klinických oborech, a to v chemii léčiv, farmakologii, přípravě léčivých přípravků, farmakognozii, kontrole léčivých přípravků, zdravotnických prostředcích,

3. v sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie, informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v přípravě a kontrole léčivých přípravků připravovaných na lékařské předpisy i do zásoby, ve výdeji léčivých přípravků, jejichž výdej není vázán na lékařský předpis, ve výdeji a prodeji zdravotnických prostředků; praktické vyučování probíhá zejména v lékárnách, školních laboratořích a v dalších zdravotnických zařízeních provádějících přípravu léčiv pod dohledem farmaceuta, farmaceutického asistenta, popřípadě specialisty v přípravě radiofarmak.

§ 19

Biomedicínský technik

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání biomedicínského technika se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu nebo akreditovaného vzdělávacího programu a vzdělávacího programu kurzu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají celkovou standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 600 hodin.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro výkon technického zdravotnického povolání, a to v základech anatomie, fyziologie a patologie,

2. technických oborech, a to ve zpracování signálů a obrazů (úvod do teorie zpracování signálů, analýza a interpretace biosignálů, biomedicínské senzory), ve zdravotnických přístrojích (základy elektronických obvodů, diagnostické zdravotnické přístroje, terapeutické zdravotnické přístroje, laboratorní zdravotnické přístroje, komplexy zdravotnických přístrojů, zobrazovací systémy v klinice), v informatice a kybernetice

(základy statistiky v medicíně, počítačové podpory diagnostiky, telemedicína, informační systémy ve zdravotnictví, úvod do teorie simulace a modelování), elektrotechnických předmětech (matematika, fyzika, teoretická elektrotechnika, elektronika, elektrická měření, programování),

3. souvisejících oborech, a to v managementu zdravotnické techniky, v technických právních předpisech a normách platných ve zdravotnictví a v základech metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v oborech uvedených v písmenu a) bodu 2; praktické vyučování probíhá ve školních laboratořích a ve zdravotnických zařízeních; ve zdravotnických zařízeních praktické vyučování probíhá nejméně 50 hodin na pracovištích používajících diagnostické zdravotnické přístroje, nejméně 30 hodin na pracovištích používajících terapeutické zdravotnické přístroje a nejméně 20 hodin na pracovištích používajících laboratorní zdravotnické přístroje.

(4) Pokud se odborná způsobilost k výkonu povolání biomedicínského technika získává studiem v akreditovaném studijním programu a vzdělávacím programu kurzu nebo v akreditovaném vzdělávacím programu a vzdělávacím programu kurzu, doplňuje vzdělávací program kurzu vzdělání získané absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného vzdělávacího programu tak, aby splňoval požadavky podle odstavců 2 a 3.

§ 20

Radiologický technik

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání radiologického technika se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají celkovou standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 300 hodin.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří dostatečný matematicko-fyzikální základ potřebný pro porozumění problematice radiologických zařízení a ionizujícího záření a jeho vlivu na organismus, a to v matematice (diferenciální a integrální počet, obyčejné diferenciální rovnice, soustavy lineárních algebraických rovnic, lineární zobrazování, matematická statistika, numerické metody), ve fyzice (mechanika, elektřina a magnetismus, fyzika pevných látek, základy fyzikálních měření), ve fyzice ionizujícího záření (vlastnosti atomu a atomových jader, interakce ionizujícího záření s látkou, radioaktivní přeměna, jaderné reakce), v informatice (základní hardware, kancelářský software, základy počítačových sítí, ukládání a zálohování dat, ochrana sítí a dat, komunikační, obrazové a archivační standardy, informační systémy ve zdravotnictví, statistické zpracování dat se zaměřením na data klinická a epidemiologická), v základech biologie, fyziologie z hlediska lékařského ozáření, v základech obecné anatomie, v rentgenové anatomii a anatomii příčných řezů,

2. radiologických oborech, a to v detekci a dozimetrii ionizujícího záření (veličiny a jednotky ionizujícího záření, teorie ionizace v dutině, plynové, scintilační a polovodičové detektory, termoluminiscenční filmové dozimetrie), v radiologických zařízeních (zejména rentgenové diagnostické přístroje, digitální a klasické zobrazovací systémy, systémy pro zobrazování magnetickou rezonancí ultrazvukem, scintilační kamera, PET kamera, radionuklidový ozařovač, radioterapeutický simulátor, urychlovače nabitých částic, jaderný reaktor), ve fyzikálních a technických aspektech ionizujícího záření v radioterapii, v nukleární medicíně a v radiodiagnostice, intervenční radiologii, v radiační ochraně včetně radiační ochrany pacientů s ohledem na specifika v radiodiagnostice, intervenční radiologii, v nukleární medicíně a radioterapii, v zajišťování jakosti v radiodiagnostice a intervenční radiologii při použití ionizujícího záření, v nukleární medicíně a radioterapii,

3. souvisejících oborech, a to v technických právních předpisech a právních předpisech týkajících se ionizujícího záření a v základech metodologie vědeckého výzkumu,

b) teoretickou výuku poskytující znalosti požadované pro získání zvláštní odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu¹⁹⁾,

c) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti ve fyzikálním měření a práci s přístrojovou technikou, používání, údržbě, servisu a evidenci standardních radiologických zařízení a dalšího radiologického vybavení zdravotnických pracovišť v oborech radiodiagnostika, nukleární medicína a radioterapie; praktické vyučování probíhá ve školních laboratořích a ve zdravotnických zařízeních; ve zdravotnických zařízeních praktická výuka probíhá nejméně 150 hodin, a to pod vedením radiologického technika nebo radiologického fyzika.

(4) Pokud se odborná způsobilost k výkonu povolání radiologického technika získává studiem v akreditovaném studijním programu a vzdělávacím programu kurzu, doplňuje vzdělávací program kurzu vzdělání získané absolvováním akreditovaného studijního programu tak, aby splňoval požadavky podle odstavců 2 a 3.

§ 20a

Adiktolog

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání adiktologa se získává absolvováním akreditovaného studijního programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 3 roky a nejméně 2400 hodin teoretického a praktického vyučování, z toho nejméně 350 hodin praktického vyučování.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování adiktologické zdravotní péče, a to v anatomii, biologii člověka, chemii a biochemii, základech lékařské terminologie, zdravotnické informatice, fyziologii, základech klinické medicíny, etice, patologii a patologické fyziologii, klinické farmakologii, hygieně a epidemiologii, pediatrii, obecné a vývojové psychologii, metodologii adiktologického a epidemiologického výzkumu a v souvisejících klinických lékařských oborech,

2. adiktologii a klinické psychologii a základní znalosti v dalších s adiktologií souvisejících teoretických a klinických oborech, a to v duševním zdraví a životním stylu, základech psychologické a psychiatrické diagnostiky, základech sociologie a sociální psychologie, pedagogiky a speciální pedagogiky, sociální práci a politice, obecné a speciální psychiatrii a psychoterapii, opatřeních potlačujících užívání návykových látek, svépomocných nástrojů léčby alkoholiků, narkomanů, teorii koordinované péče, teorii poradenské práce, v problematice patologického hráčství a nezvládnutého užívání moderních komunikačních technologií, v kriminologii, drogové politice, primární drogové prevenci, v problematice zneužívání drog; systému léčebné adiktologické péče zejména v nízkoprahových službách, ambulantní a ústavní péči, terapeutických komunitách a následné péči; komunitní péči, klinické adiktologii, zejména v klinické psychofarmakologii návykových látek, etiologických a patogenetických aspektech užívání návykových látek, komplikacích poruch způsobených užíváním návykových látek a jejich léčby; substituční léčbě, organizaci poskytování adiktologické péče v rámci zařízení poskytujících zdravotní služby nebo sociální služby a v rámci školských zařízení,

3. souvisejících oborech, a to v rehabilitaci, ergonomii, základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu, a dále v základech práva,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti navazující na teoretické obory, a to zejména v oblasti úvodního rozhovoru a vedení diagnosticko-terapeutického rozhovoru, metod práce s týmem, metod práce s rodinami, ve včasné intervenci a krizové intervenci, nácviku koordinované péče, praxi primárně-preventivních programů, nácviku sociálně-právních

dovedností a sociálně-psychologickém a poradenském výcviku; praktické vyučování probíhá ve zdravotnických zařízeních a zařízeních sociálních služeb systému léčebné adiktologické péče, zejména v zařízeních nízkoprahových služeb, ambulantní péče a substituční léčby, ústavní péče, následné péče, péče v terapeutických komunitách a ve vlastním sociálním prostředí jedinců.

§ 20b

Behaviorální analytik

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání behaviorálního analytika se získává absolvováním akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu. Akreditovaný studijní program má standardní dobu studia nejméně 5 let nebo nejméně 2 roky, navazuje-li na akreditovaný bakalářský studijní program.

(2) Vzdělávací program kurzu zahrnuje nejméně 420 hodin teoretické výuky a nejméně 1800 hodin praktického vyučování.

(3) Studium ve vzdělávacím programu kurzu poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oblastech nebo metodách, které tvoří základ potřebný pro poskytování behaviorálně analytické péče, a to v konceptech a principech behaviorální analýzy, historii a vývoji behaviorálních teorií, základech experimentální analýzy chování a aplikované behaviorální analýze,

2. dalších, s behaviorální analýzou souvisejících metodách a technikách behaviorálně analytické diagnostiky pomocí funkčního hodnocení a funkční analýzy chování, měření chování, analýzy dat se zaměřením na topografii, frekvenci, trvání, latenci, intervaly výskytu a intenzitu chování, depistáží a sledování problémového chování, implementaci programů behaviorální změny včetně vytváření individuálních plánů učení, podmiňování a aplikace různých plánů posilování způsobů chování, behaviorálních intervencí u deficitů a excesů v chování a v oblasti etiky, profesního chování v behaviorální analýze,

3. souvisejících oblastech, a to v organizaci poskytování behaviorálně analytické péče v rámci zdravotní a sociální péče, v základech metodologie vědeckého výzkumu a praxe založené na důkazech, základech právní problematiky poskytované behaviorálně analytické péče a v oblasti zdravotních a sociálních služeb a školství,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti navazující na teoretické vědomosti, a to zejména v oblasti přímého pozorování behaviorálního analytika při implementaci behaviorálního programu, provádění behaviorálně analytického hodnocení, diagnostiky a diferenciální diagnostiky chování, přípravy, implementace a systematického hodnocení behaviorálních programů zaměřených na učení nových dovedností a redukci problémového chování, provádění behaviorálně analytické terapie, rehabilitace a reedukace chování, dodržování etických a profesních standardů v behaviorální analýze, vedení organizované reflexe a zdravotnické dokumentace, spolupráce v multidisciplinárním týmu i s rodinou; praktické vyučování probíhá pod přímým vedením kvalifikovaných behaviorálních analytiků nebo v odůvodněných případech jiných zdravotnických pracovníků oprávněných k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu zejména u poskytovatele zdravotních služeb, v zařízeních sociálních služeb a ve vlastním sociálním prostředí pacienta.

§ 20c

Praktická sestra

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání praktické sestry se získává absolvováním školního vzdělávacího programu nebo vzdělávacího programu kurzu.

(2) Školní vzdělávací program má standardní dobu studia nejméně 4 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1200 hodin. Vzdělávací program kurzu zahrnuje nejméně 700 hodin teoretické výuky a nejméně 600 hodin praktického vyučování.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti uvedené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti

1. ve všeobecně vzdělávacích předmětech; to neplatí v případě vzdělávacího programu kurzu,
2. z věd, které tvoří základ potřebný pro poskytování všeobecné ošetrovatelské péče, která zahrnuje znalosti z odborné latinské terminologie, anatomie a fyziologie, z ochrany a podpory veřejného zdraví včetně prevence nemocí a zdravotní výchovy, z mikrobiologie a epidemiologie, biochemie, hematologie a transfuzního lékařství, klinické propedeutiky, farmakologie včetně základních znalostí o zdravotnických prostředcích a manipulaci s nimi a ze základů radiační ochrany,
3. v ošetrovatelství a klinických oborech, a to v teorii ošetrovatelství, ošetrovatelství ve vztahu k praktickému lékařství, zubnímu lékařství a dalším lékařským oborům, zejména k internímu lékařství, chirurgii, neurologii, pediatrii, gynekologii, psychiatrii, péči o staré lidi a geriatrii, k paliativní péči, komunitní péči a léčebně rehabilitační péči,
4. v sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v obecné a vývojové psychologii, psychologii zdraví a nemoci a základech právní problematiky v oblasti zdravotních a sociálních služeb,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v ošetrovatelství ve vztahu k všeobecnému praktickému lékařství, zubnímu lékařství a dalším lékařským oborům, zejména k vnitřnímu lékařství, chirurgii, neurologii, pediatrii, gynekologii, péči o staré lidi a geriatrii, paliativní péči, komunitní péči, rehabilitační a fyzikální medicíně; tyto dovednosti se získávají pod přímým vedením kvalifikovaných všeobecných sester, dětských sester, porodních asistentek nebo v odůvodněných případech jiných zdravotnických pracovníků oprávněných k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu. Praktické vyučování může, kromě míst uvedených v § 3 odst. 5, probíhat také ve vlastním sociálním prostředí pacienta a v zařízení sociálních služeb poskytujícím zdravotní péči.

§ 21

Psycholog ve zdravotnictví a klinický psycholog

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání psychologa ve zdravotnictví se získává absolvováním akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu, který je prováděn vysokou školou. Akreditovaný studijní program má standardní dobu studia nejméně 5 let, z toho nejméně 100 hodin praktického vyučování.

(2) Odborná a specializovaná způsobilost k výkonu povolání klinického psychologa se získává absolvováním akreditovaného studijního programu a specializačního programu v oboru klinická psychologie. Akreditovaný studijní program a specializační program mají celkovou standardní dobu studia nejméně 10 let, z toho praktické vyučování činí nejméně 400 hodin. Specializační program v oboru klinická psychologie doplňuje akreditovaný studijní program tak, aby byly splněny minimální požadavky podle odstavce 3, a dále prohlubuje a rozšiřuje získané znalosti a dovednosti tak, aby absolvent studia byl schopen vykonávat povolání bez odborného dohledu.

(3) Studium v programech uvedených v odstavcích 1 a 2 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování psychologické zdravotní péče, a to v obecné psychologii, vývojové psychologii, metodologii psychologického výzkumu, základní orientaci v anatomii a fyziologii, psychofarmakologii a v souvisejících klinických lékařských oborech,
2. klinické psychologii a základní znalosti v dalších souvisejících psychologických oborech, a to v psychologické diagnostice (znalosti psychometrie a konstrukce testů,

psychometrické parametry nejdůležitějších psychodiagnostických metod, metodologické aspekty psychodiagnostiky), v klinické vývojové psychologii (vývoj a růst z psychologického hlediska, jeho odchylky a poruchy, základní vývojové teorie), v psychopatologii (symptomatologie, syndromologie a nosologie psychických poruch, psychopatologie dětství, adolescence, dospělosti a stáří, rodinná interakce a duševní zdraví, poruchy manželského a rodinného soužití, speciální psychosexuální problematika), v psychoterapii (teoretické základy hlavních psychoterapeutických směrů, orientační znalost základních metod psychoterapie individuální, skupinové a rodinné u dospělých a dětí, základní metody krizové intervence), v psychologické problematice somatických onemocnění,

3. souvisejících oborech, a to v organizaci poskytování psychologické péče v rámci zdravotní a sociální péče a v rámci školských zařízení, ve filozofii, základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující základní dovednosti a znalosti v oborech uvedených v písmenu a) bodu 2, a to pod odborným dohledem klinického psychologa způsobilého k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu; praktické vyučování probíhá zejména ve zdravotnických zařízeních, zařízeních sociálních služeb a ve vlastním sociálním prostředí jedinců.

§ 22

Logoped ve zdravotnictví a klinický logoped

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání logopeda ve zdravotnictví se získává absolvováním akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu logoped ve zdravotnictví, který je uskutečňován vysokou školou.

(2) Odborná a specializovaná způsobilost k výkonu povolání klinického logopeda se získává absolvováním akreditovaného studijního programu a specializačního programu.

(3) Akreditovaný studijní program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 5 let, z toho praktické vyučování činí nejméně 400 hodin. Specializační program v oboru klinická logopedie má standardní dobu studia 3 roky a doplňuje akreditovaný studijní program tak, aby byly splněny minimální požadavky uvedené v odstavci 4, a dále prohlubuje a rozšiřuje získané znalosti a dovednosti tak, aby absolvent studia byl schopen vykonávat povolání bez odborného dohledu.

(4) Studium v programech uvedených v odstavcích 1 a 2 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování logopedické zdravotní péče, a to v pedagogice a speciální pedagogice, psychologii, anatomii, fyziologii a patologii se zaměřením na sluchové, hlasové a nervové ústrojí, základních znalostech zdravotnických prostředků, zejména sluchadel a elektroakustických diagnostických zdravotnických přístrojů a zdravotnických přístrojů pro diagnostiku a léčbu poruch polykání,

2. klinické logopedii a dalších souvisejících klinických oborech, a to v metodách a technikách logopedické diagnostiky, depistáží a dispenzarizaci vad řeči a sluchu, vývojových a získaných poruchách řeči, poruchách řeči při psychiatrických onemocněních, poruchách hlasu a jejich reedukaci, typech sluchových vad a poruch, poruch polykání, reedukaci a edukaci sluchového postižení, logopedické intervenci u všech typů narušené komunikační schopnosti a poruch polykání v orofaryngeální oblasti včetně problematiky somatických onemocnění, v hlasové hygieně, základech souvisejících klinických oborů, zejména ve foniatrii, otorinolaryngologii, stomatochirurgii, pediatrii, psychiatrii včetně gerontopsychiatrie, v neurologii, geriatrii, rehabilitaci včetně fyzioterapie a ergoterapie a v posudkové činnosti v logopedii včetně pracovního uplatnění osob s vadami řeči, sluchu či kombinovanými vadami,

3. souvisejících oborech, a to v organizaci logopedické péče v rámci zdravotní a sociální

péče a v rámci školských zařízení, psychologii, základech právní problematiky v oblasti sociální péče a školství, základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti ve speciálních diagnostických metodách a technikách, v reedukačních, edukačních a rehabilitačních postupech při všech typech narušené komunikační schopnosti a poruch polykání v orofaryngeální oblasti včetně zvládání technických dovedností, potřebných pro práci klinického logopeda (analýza zvukového záznamu komunikačních schopností klienta, praktické zacházení se sluchovou protetikou a s audiovizuálními a elektroakustickými přístroji využívanými při diagnostice i terapii); praktické vyučování probíhá ve zdravotnických zařízeních a zařízeních sociálních služeb.

(5) Praktické vyučování, které je součástí specializačního programu, probíhá nejméně 36 měsíců na odborném logopedickém pracovišti pod odborným dohledem klinického logopeda, pokud dále není stanoveno jinak; z toho činí alespoň

a) 12 týdnů ve zdravotnickém zařízení poskytovatele zdravotních služeb poskytujícího logopedickou péči, a to pod přímým vedením klinického logopeda, z toho 2 týdny na pracovišti určeném akreditovaným zařízením a

b) 6 týdnů ve zdravotnickém zařízení poskytovatele lůžkové péče poskytujícího foniatrickou, otorinolaryngologickou, léčebně rehabilitační, geriatrickou, psychiatrickou nebo neurologickou péči, a to pod odborným dohledem klinického logopeda nebo lékaře příslušné specializace; toto praktické vyučování probíhá alespoň na čtyřech z uvedených pracovišť.

§ 22a

Zrakový terapeut

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání zrakového terapeuta se získává absolvováním akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu.

(2) Akreditovaný studijní program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 5 let, z toho praktické vyučování činí nejméně 100 hodin. Vzdělávací program kurzu doplňuje akreditovaný studijní program tak, aby byly splněny minimální požadavky podle odstavce 3.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování oftalmopedické zdravotní péče, a to v pedagogice a speciální pedagogice, anatomii, fyziologii a patologii se zaměřením na zrakové ústrojí, a základní znalosti zdravotnických prostředků, zejména speciálních optických pomůcek a elektronických zvětšovacích pomůcek,

2. zrakové terapii, a to v metodách a technikách diagnostiky, depistáže a dispenzarizaci zrakových vad a poruch zrakových funkcí, edukaci a reedukaci zrakových funkcí, terapeutické intervenci u vrozených a získaných vad a poruch zrakových funkcí kojenců a dětí v preverbálním období, u všech věkových skupin osob s narušenou komunikační schopností, neslyšících, osob s onemocněním či poruchou centrálního nervového systému, s mentální retardací a obtížně vyšetřitelných. Dále v základech souvisejících klinických oborů, zejména v oftalmologii, optice, ortoptice a optometrii, pediatrii, psychiatrii včetně gerontopsychiatrie, neurologii, geriatrici, logopedii, rehabilitaci včetně fyzioterapie a ergoterapie, a v posudkové činnosti ve zrakové terapii včetně pracovního uplatnění osob s vadami zraku a kombinovanými vadami,

3. souvisejících oborech, a to v organizaci oftalmopedické péče v rámci zdravotnictví a sociálních služeb a v rámci školských zařízení, základech psychologie, pedagogiky a edukace, základech právní problematiky v oblasti sociálních a zdravotních služeb a školství, základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti ve speciálních diagnostických metodách a

technikách, v edukačních, reedukačních a rehabilitačních postupech u těžkých vrozených a získaných poruch zraku všech věkových skupin včetně zvládnání technických dovedností práce s diagnostickými pomůckami, se speciálními optickými a elektronickými pomůckami používanými v práci zrakového terapeuta, zejména aplikace diagnostické metody s ohledem na věk, mentální dovednosti, diagnózu, úroveň vývoje zraku a způsob komunikace; praktické zacházení s optickými a elektronickými pomůckami využívanými při diagnostice a terapii; praktické vyučování probíhá ve zdravotnických zařízeních, zařízeních sociálních služeb a ve školách nebo školských zařízeních.

§ 23

Fyzioterapeut a odborný fyzioterapeut

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání fyzioterapeuta se získává absolvováním akreditovaného bakalářského studijního programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1600 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 2 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti

1. v oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování fyzioterapeutické péče, a to v biologii, anatomii, fyziologii, patologii a patofyziologii, biofyzice, biomechanice, kineziologii,

2. ve fyzioterapii, léčebné rehabilitaci a dalších klinických oborech, a to ve vnitřním lékařství, chirurgii, traumatologii, gynekologii, neurologii, psychiatrii, pediatrii, geriatrici, ortopedii, protetice, rehabilitační propedeutice, fyzikální terapii, balneologii, ve vyšetřovacích, diagnostických a terapeutických postupech ve fyzioterapii v uvedených klinických oborech a v preventivní péči, v kineziologii, základech ergoterapie, v komunitní péči, zdravotní tělesné výchově, tělesné výchově a sportu zdravotně postižených,

3. v sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie, pedagogiky a edukace, v základech speciální pedagogiky, v sociální a pracovní rehabilitaci, v sociálních právních předpisech, ergonomii, v základech informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v provádění fyzioterapeutických postupů podle písmene a) bodu 2; praktické vyučování probíhá zejména ve zdravotnických zařízeních pod vedením fyzioterapeuta nebo v odůvodněných případech pod vedením lékaře se specializací v oboru rehabilitační a fyzikální medicína; součástí praktického vyučování je souvislá praxe nejméně 120 hodin v každém roce studia a sportovní aktivita pod vedením tělovýchovných odborníků nebo fyzioterapeutů.

(4) Specializovaná způsobilost k výkonu povolání odborného fyzioterapeuta se získává absolvováním

a) akreditovaného navazujícího zdravotnického magisterského studijního programu fyzioterapie, který má standardní dobu studia nejméně 2 roky, z toho praktické vyučování činí 600 hodin, nebo

b) specializačního programu v oboru aplikovaná fyzioterapie, který má standardní dobu studia nejméně 1,5 roku, z toho praktické vyučování činí 480 hodin.

(5) Studium v programech uvedených v odstavci 4 rozšiřuje znalosti a dovednosti podle odstavce 3 a zaměřuje fyzioterapeuta na poskytování specializované fyzioterapeutické péče prostřednictvím nejméně jedné specializované metodiky nebo konceptu oboru fyzioterapie.

§ 24

Radiologický fyzik

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání radiologického fyzika se získává absolvováním

akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají celkovou standardní dobu studia

a) v akreditovaném magisterském studijním programu po získání úplného středního vzdělání nejméně 5 let, z toho praktické vyučování činí nejméně 300 hodin,

b) v akreditovaném magisterském studijním programu navazujícím na akreditovaný bakalářský studijní program matematicko-fyzikálního zaměření nejméně 2 roky, z toho praktická výuka činí nejméně 300 hodin; požadavky na počet hodin praktické výuky a požadavky stanovené v odstavci 3 mohou být absolvovány také v průběhu předcházejícího studia v akreditovaném bakalářském studijním programu.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří dostatečný matematicko-fyzikální základ potřebný pro porozumění problematice ionizujícího záření a jeho vlivu na organismus a problematice radiologických zařízení, a to v matematice (matematická analýza, lineární algebra, numerická matematika, rovnice matematické fyziky, matematická statistika a základy teorie pravděpodobnosti, metoda Monte Carlo), ve fyzice (mechanika, elektřina a magnetismus, termika a molekulová fyzika, termodynamika, statistická fyzika, vlnění, optika, atomová a jaderná fyzika, teoretická a kvantová fyzika, fyzika pevných látek), ve fyzice ionizujícího záření (zdroje ionizujícího záření, interakce ionizujícího záření s látkou, radioaktivní přeměna, jaderné reakce), v informatice (základní hardware, kancelářský software, základy počítačových sítí, ukládání a zálohování dat, ochrana sítí a dat, komunikační, obrazové a archivační standardy, informační systémy ve zdravotnictví, statistické zpracování dat se zaměřením na klinické a epidemiologické studie), v základech biologie a fyziologie z hlediska lékařského ozáření, v základech anatomie, rentgenové anatomie a anatomie příčných řezů,

2. radiologických oborech, a to v detekci, dozimetrii a metrologii ionizujícího záření (veličiny a jednotky ionizujícího záření, teorie ionizace v dutině, plynové, scintilační a polovodičové detektory, termoluminiscenční, filmové a další integrující dozimetrické metody, standardizace, kalibrace), v radiologických zařízeních a dalších zdravotnických přístrojích (zejména rentgenové diagnostické přístroje, digitální a klasické zobrazovací systémy, systémy pro zobrazování magnetickou rezonancí a ultrazvukem, scintilační kamera, PET kamera, radionuklidový ozařovač, radioterapeutický simulátor, urychlovače nabitých částic, jaderný reaktor), ve fyzikálních, technických a klinických aspektech ionizujícího záření v radioterapii, nukleární medicíně a radiodiagnostice a intervenční radiologii, v základech fyzikálních, technických a klinických aspektů neionizujícího záření v diagnostice a terapii, v systému zajišťování jakosti v radiodiagnostice a intervenční radiologii, nukleární medicíně a radioterapii, radiobiologii a biologických účincích ionizujícího záření, radiační ochraně včetně radiační ochrany pacientů s ohledem na specifika v radiodiagnostice a intervenční radiologii, nukleární medicíně a radioterapii, v používání, údržbě, servisu a evidenci radiologických zařízení včetně problematiky jejich klinického hodnocení a klinických zkoušek jejich nežádoucích účinků a analýzy rizik,

3. souvisejících oborech, a to v technických právních předpisech a normách platných ve zdravotnictví a právních předpisech týkajících se ionizujícího záření, v základech metodologie vědeckého výzkumu,

b) teoretickou výuku poskytující znalosti požadované pro získání zvláštní odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu¹⁹⁾,

c) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti ve fyzikálním měření a práci s přístrojovou technikou v rozsahu nejméně 150 hodin, probíhající zejména ve školních laboratořích, dále obsahující odbornou praxi ve zdravotnických zařízeních zaměřenou na oblast radiodiagnostiky, nukleární medicíny a radioterapie pod vedením klinického radiologického fyzika v rozsahu nejméně 150 hodin a exkurze na pracoviště využívající

neionizující záření k diagnostickým nebo terapeutickým účelům.

(4) Pokud se odborná způsobilost k výkonu povolání radiologického fyzika získává studiem v akreditovaném studijním programu a vzdělávacím programu kurzu, doplňuje vzdělávací program kurzu vzdělání získané absolvováním akreditovaného studijního programu tak, aby splňoval požadavky podle odstavců 2 a 3.

§ 25

Odborný pracovník v laboratorních metodách a v přípravě léčivých přípravků

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání odborného pracovníka v laboratorních metodách a v přípravě léčivých přípravků se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají celkovou standardní dobu studia

a) v akreditovaném magisterském studijním programu po získání úplného středního vzdělání nejméně 5 let, z toho praktické vyučování činí nejméně 1300 hodin,

b) v akreditovaném magisterském studijním programu navazujícím na akreditovaný bakalářský studijní program přírodovědného zaměření nejméně 2 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 300 hodin; požadavky na počet hodin praktického vyučování a požadavky stanovené v odstavci 3 mohou být absolvovány také v průběhu předcházejícího studia v akreditovaném bakalářském studijním programu,

přitom celkový rozsah praktického vyučování v bakalářském a navazujícím magisterském studijním programu činí nejméně 1300 hodin.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování zdravotní laboratorní péče a přípravu léčivých přípravků, a to ve zdravotnické informatice, matematice, biofyzice, fyzice, chemii a biochemii, biologii, anatomii, fyziologii a patologii, základech radiální ochrany,

2. klinických laboratorních a souvisejících oborech, a to v lékařské mikrobiologii, cytologii a histologii, molekulární biologii a genetice, klinické imunologii a alergologii, epidemiologii, instrumentální analýze, klinické biochemii a toxikologii, klinické hematologii a transfuzním lékařství, embryologii a asistované reprodukci, laboratorních metodách v ochraně a podpoře veřejného zdraví, farmakologické propedeutice v oblasti přípravy radiofarmak, základech klinických lékařských oborů (zejména vnitřního lékařství, infekčního lékařství, intenzivní medicíny a pediatrie), ve zdravotnických prostředcích, zejména v laboratorních zdravotnických přístrojích, v zabezpečování systému kvality,

3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie, informatiky, statistiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti ve výběru metod a provádění analýzy biologického materiálu a složek životního a pracovního prostředí včetně odběru vzorků, posuzování klinického významu laboratorních vyšetření a interpretace jejich výsledků, ve využití laboratorních zdravotnických přístrojů a instrumentální techniky, ve využití automatizace, statistických metod a výpočetní techniky a dodržování zásad správné laboratorní praxe; praktické vyučování probíhá zejména ve školních laboratořích a ve zdravotnických zařízeních, a to v oborech lékařská mikrobiologie, histologie, molekulární biologie a genetika, imunologie a alergologie, klinická biochemie včetně toxikologie, klinická hematologie a transfuzní lékařství, v ochraně veřejného zdraví; v každém uvedeném oboru musí nejméně 30 hodin probíhat formou praktického vyučování ve zdravotnických zařízeních.

(4) Pokud se odborná způsobilost k výkonu povolání odborného pracovníka v laboratorních metodách a v přípravě léčivých přípravků získává studiem v akreditovaném studijním

programu a vzdělávacím programu kurzu, doplňuje vzdělávací program kurzu vzdělání získané absolvováním akreditovaného studijního programu tak, aby splňoval požadavky podle odstavců 2 a 3, a to buď v laboratorních oborech, embryologii a asistované reprodukci nebo v přípravě léčivých přípravků.

§ 26

Biomedicínský inženýr

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání biomedicínského inženýra se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají celkovou standardní dobu studia

a) v akreditovaném magisterském studijním programu po získání úplného středního vzdělání nejméně 5 let, z toho praktické vyučování činí nejméně 100 hodin po získání úplného středního vzdělání,

b) v akreditovaném magisterském studijním programu navazujícím na akreditovaný bakalářský studijní program elektrotechnického zaměření nejméně 2 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 100 hodin; požadavky na počet hodin praktického vyučování a požadavky stanovené v odstavci 3 mohou být absolvovány také v průběhu předcházejícího studia v akreditovaném bakalářském studijním programu.

(3) Pokud není základní elektrotechnické vzdělání, a to v matematice, fyzice, teoretické elektrotechnice, elektronice, elektrickém měření, teorii elektromagnetického pole a programování součástí předcházejícího studia v akreditovaném studijním programu nebo v akreditovaném vzdělávacím programu, je součástí studia podle odstavce 2.

(4) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro výkon technického zdravotnického povolání, a to v základech anatomie, fyziologie a patologie, v definování systémů na biologických objektech, biofyzice, fyzikálních metodách v terapii,

2. technických oborech, a to ve zpracování signálů a obrazů (teorie signálů, číslicové zpracování signálů a obrazů, analýza a interpretace biosignálů, biomedicínské senzory), ve zdravotnických přístrojích (teorie obvodů, diagnostické zdravotnické přístroje, terapeutické zdravotnické přístroje, laboratorní zdravotnické přístroje, komplexy zdravotnických přístrojů, teorie zobrazovacích systémů, zobrazovací systémy v klinice), v informatice a kybernetice (statistika v medicíně, počítačová podpora diagnostiky, telemedicína, informační systémy ve zdravotnictví, teorie simulace a modelování v medicíně),

3. souvisejících oborech, a to v technických právních předpisech a normách platných ve zdravotnictví, v managementu zdravotnické techniky, základech informatiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v oborech uvedených v písmenu a) bodu 2; praktické vyučování probíhá ve školních laboratořích a zdravotnických zařízeních; ve zdravotnických zařízeních probíhá nejméně 30 hodin na pracovištích používajících diagnostické zdravotnické přístroje, nejméně 20 hodin na pracovištích používajících terapeutické zdravotnické přístroje a nejméně 10 hodin na pracovištích používajících laboratorní zdravotnické přístroje.

(5) Pokud se odborná způsobilost k výkonu povolání biomedicínského inženýra získává studiem v akreditovaném studijním programu a vzdělávacím programem kurzu, doplňuje vzdělávací program kurzu vzdělání získané absolvováním akreditovaného studijního programu tak, aby splňoval požadavky podle odstavců 2 až 4.

§ 27

Odborný pracovník v ochraně a podpoře veřejného zdraví

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání odborného pracovníka v ochraně a podpoře veřejného zdraví se získává absolvováním akreditovaného studijního programu nebo akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu.

(2) Programy uvedené v odstavci 1 mají celkovou standardní dobu studia

a) v akreditovaném magisterském studijním programu po získání úplného středního vzdělání nejméně 5 let, z toho nejméně 500 hodin praktického vyučování,

b) v akreditovaném magisterském studijním programu navazujícím na akreditovaný bakalářský studijní program pro přípravu asistentů ochrany a podpory veřejného zdraví nejméně 2 roky, z toho nejméně 500 hodin praktického vyučování; požadavky na počet hodin praktického vyučování a požadavky stanovené v odstavci 3 mohou být absolvovány také v průběhu předcházejícího bakalářského studia.

(3) Studium v akreditovaných studijních programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti uvedené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. biologických a klinických oborech, oborech, které tvoří základ potřebný pro ochranu a podporu veřejného zdraví, a to v biologii, anatomii, fyziologii, patologii, histologii, fyzice a biofyzice, chemii a biochemii, mikrobiologii, genetice, imunologii, lékařské toxikologii, základech klinických lékařských oborů, zejména v základech infekčního lékařství a pediatrie, v základech radiační ochrany,

2. oborech podpory a ochrany veřejného zdraví, a to v epidemiologii infekčních a neinfekčních onemocnění a v epidemiologické metodologii, v hygieně obecné a komunální včetně ochrany spotřebitele, v hygieně výživy včetně základů potravinářské mikrobiologie, v potravních technologiích, nutriční toxikologii a výživovém poradenství, v hygieně předmětů denního užívání, v hygieně práce a pracovním lékařství včetně fyziologie práce, v hygieně dětí a mladistvých, v metodách podpory veřejného zdraví, tvorbě a řízení zdravotnických programů,

3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech ekologie, základech demografie, základech sociologie a sociální psychologie včetně specifík skupin obyvatel, základech pedagogiky a komunikace s veřejností, v právních předpisech zejména ve vztahu k výkonu státního zdravotního dozoru a správního řízení v oblasti ochrany a podpory veřejného zdraví, ve statistice, základech informatiky a metodologie vědeckého výzkumu,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v ochraně a podpoře veřejného zdraví a v provádění státního zdravotního dozoru, v tvorbě, řízení a vyhodnocování zdravotnických programů v oblasti ochrany a podpory veřejného zdraví, volbě základních laboratorních metod v oblasti ochrany a podpory veřejného zdraví, získávání a interpretace dat potřebných k hodnocení vlivu životních a pracovních podmínek na zdravotní stav populace, ve zjišťování a vyhodnocování zdravotních rizik v oblasti ochrany a podpory veřejného zdraví ve vztahu k životnímu a pracovnímu prostředí; praktické vyučování probíhá zejména v laboratořích včetně školních laboratoří, zdravotních ústavech, Státním zdravotním ústavu a správních úřadech provádějících státní zdravotní dozor.

(4) Pokud se odborná způsobilost k výkonu povolání odborného pracovníka v ochraně a podpoře veřejného zdraví získává studiem v akreditovaném studijním programu a vzdělávacím programu kurzu, doplňuje vzdělávací program kurzu vzdělání získané absolvováním akreditovaného studijního programu tak, aby splňoval požadavky podle odstavců 2 a 3.

§ 28

Asistent behaviorálního analytika

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání asistenta behaviorálního analytika se získává absolvováním akreditovaného studijního programu a vzdělávacího programu kurzu.

- (2)** Akreditovaný studijní program má standardní dobu studia nejméně 3 roky.
- (3)** Vzdělávací program kurzu zahrnuje nejméně 300 hodin teoretické výuky a nejméně 1200 hodin praktického vyučování.
- (4)** Studium ve vzdělávacím programu kurzu poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oblastech nebo metodách, které tvoří základ potřebný pro poskytování behaviorálně analytické péče, a to v konceptech a principech behaviorální analýzy, historii a vývoji behaviorálních teorií, základech experimentální analýzy chování a aplikované behaviorální analýze,
2. dalších, s behaviorální analýzou souvisejících metodách a technikách behaviorálně analytické diagnostiky pomocí funkčního hodnocení a funkční analýzy chování, měření chování, základech analýzy dat se zaměřením na topografii, frekvenci, trvání, latenci, intervaly výskytu a intenzitu chování, depistáží a sledování problémového chování, implementaci programů behaviorální změny včetně vytváření individuálních plánů učení, podmiňování a aplikace různých plánů posilování způsobů chování, behaviorálních intervencích u deficitů a excesů v chování, v základech etiky a profesního chování v behaviorální analýze,
3. souvisejících oblastech, a to v organizaci poskytování behaviorálně analytické péče v rámci zdravotní a sociální péče, v základech metodologie vědeckého výzkumu a praxe založené na důkazech, základech právní problematiky poskytované behaviorálně analytické péče a v oblasti zdravotních a sociálních služeb a školství,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti navazující na teoretické vědomosti, a to zejména v oblasti přímého pozorování behaviorálního analytika a asistenta behaviorálního analytika při implementaci behaviorálního programu, provádění základů behaviorálně analytického hodnocení a diagnostiky chování, přípravy, implementace behaviorálních programů zaměřených na učení nových dovedností a redukci problémového chování ve spolupráci s behaviorálním analytikem, provádění behaviorálně analytické terapie, rehabilitace a reedukace chování, dodržování etických a profesních standardů v behaviorální analýze, vedení organizované reflexe a zdravotnické dokumentace, spolupráce v multidisciplinárním týmu i s rodinou; praktické vyučování probíhá pod přímým vedením kvalifikovaných behaviorálních analytiků nebo v odůvodněných případech jiných zdravotnických pracovníků oprávněných k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu zejména u poskytovatele zdravotních služeb, v zařízeních sociálních služeb a ve vlastním sociálním prostředí pacienta.

§ 28a

Behaviorální technik

- (1)** Odborná způsobilost k výkonu povolání behaviorálního technika se získává absolvováním školního vzdělávacího programu a vzdělávacího programu kurzu.
- (2)** Školní vzdělávací program má standardní dobu studia nejméně 4 roky.
- (3)** Vzdělávací program kurzu zahrnuje nejméně 100 hodin teoretické výuky a nejméně 120 hodin praktického vyučování.
- (4)** Studium ve vzdělávacím programu kurzu poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oblastech nebo metodách, které tvoří základ potřebný pro poskytování behaviorálně analytické péče, a to v základech aplikované behaviorální analýzy pro asistenci při provádění základního behaviorálně analytického hodnocení, diagnostiky a asistenci při behaviorálně analytické terapii, rehabilitaci a reedukaci chování,

2. základní znalosti v dalších s behaviorální analýzou souvisejících metodách a technikách, a to v základech behaviorální analýzy dat se zaměřením na měření chování, základní metody a techniky behaviorální intervence, včetně podmiňování a aplikace různých plánů posilování způsobu chování, základů behaviorálních intervencí u deficitů a excesů v chování, v základech etiky a profesního chování v behaviorální analýze,

3. souvisejících oblastech, a to v organizaci poskytování behaviorálně analytické péče v rámci zdravotní a sociální péče, v základech praxe založené na důkazech a základech právní problematiky poskytované behaviorálně analytické péče a v oblasti zdravotních a sociálních služeb a školství,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti navazující na teoretické vědomosti, a to zejména v oblasti přímého pozorování behaviorálního analytika, asistenta behaviorálního analytika a behaviorálního technika při implementaci behaviorálního programu, účasti na přímé práci s klientem podle plánu stanoveného behaviorálním analytikem nebo asistentem behaviorálního analytika, včetně sběru dat a přípravě podkladů pro další hodnocení, asistence při navrhování plánů behaviorální intervence, při implementaci programů behaviorální změny včetně aplikace různých plánů posilování, asistence při behaviorálních intervencích u deficitů a excesů v chování, v etickém a profesním chování v behaviorální analýze, spolupráce v multidisciplinárním týmu i s rodinou; praktické vyučování probíhá pod přímým vedením kvalifikovaných behaviorálních analytiků nebo v odůvodněných případech jiných zdravotnických pracovníků oprávněných k výkonu zdravotnického povolání bez odborného dohledu zejména u poskytovatele zdravotních služeb, v zařízeních sociálních služeb a ve vlastním sociálním prostředí pacienta.

§ 29

Laboratorní asistent

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání laboratorního asistenta se získává absolvováním školního vzdělávacího programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 4 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 900 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti uvedené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti

1. ve všeobecně vzdělávacích předmětech, které poskytují celkový všeobecný rozhled, jazykové a komunikační dovednosti, znalosti a dovednosti z přírodních věd, zejména z matematiky a fyziky,

2. v oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování laboratorní zdravotní péče, a to v chemii a biochemii, biologii, somatologii, patologii, v základech radiační ochrany,

3. v laboratorních a klinických oborech, a to v histologii a histologické technice, genetice, hematologii a transfuzní službě, mikrobiologii, imunologii, epidemiologii a vyšetřovacích metodách v ochraně veřejného zdraví, v klinické biochemii a toxikologii, zdravotnických prostředcích, zejména v laboratorních zdravotnických přístrojích, v základech systému managementu jakosti v laboratoři,

4. v sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v komunikaci, zdravotnické informatice a statistice,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v odběru biologického materiálu, v identifikaci vzorků biologického materiálu a hodnocení jejich kvality pro požadovaná laboratorní vyšetření, v základních laboratorních postupech v souladu se zásadami správné laboratorní praxe v oborech vyšetřovací metody v ochraně veřejného zdraví, histologie, hematologie, mikrobiologie, imunologie a klinická biochemie; praktické vyučování probíhá ve školních laboratořích a zdravotnických zařízeních; ve zdravotnických zařízeních probíhá nejméně 40 hodin v každém uvedeném oboru.

§ 30

Ortoticko-protetický technik

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání ortoticko-protetického technika se získává absolvováním školního vzdělávacího programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 4 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 900 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti uvedené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti

1. ve všeobecně vzdělávacích předmětech, které poskytují celkový všeobecný rozhled, jazykové a komunikační dovednosti, znalosti a dovednosti z přírodních věd, zejména z matematiky, fyziky a chemie,

2. v oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování zdravotní péče v ortotice a protetice, a to v somatologii se zaměřením na pohybový systém, v biofyzice, patologické anatomii a fyziologii se zaměřením na pohybový systém, v základech biomechaniky, v odborném kreslení,

3. v klinických oborech, a to v ortopedii, chirurgii, neurologii, rehabilitaci, pediatrii a předmětech poskytujících znalosti o stavbě, materiálech a technologických postupech používaných při navrhování, stavbě a opravách zdravotnických prostředků, a to ortoticko-protetických pomůcek,

4. v sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie, základech ekonomie a v informačních technologiích,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti nezbytné pro navrhování, zhotovování a opravy ortoticko-protetických pomůcek; nejméně polovina doby praktického vyučování probíhá ve zdravotnických zařízeních nebo jiných ortoticko-protetických provozovnách pod vedením ortotiků-protetiků.

§ 31

Nutriční asistent

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání nutričního asistenta se získává absolvováním školního vzdělávacího programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 4 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1300 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti

1. ve všeobecně vzdělávacích předmětech, které poskytují celkový všeobecný rozhled, jazykové a komunikační dovednosti, znalosti a dovednosti z přírodních věd, zejména z matematiky, fyziky, biologie a chemie,

2. v oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování nutriční péče, a to v somatologii se zaměřením na trávicí systém, fyziologii výživy a metabolismu, v patologii, biochemii, potravinářské chemii, nauce o potravinách, technologii přípravy pokrmů, mikrobiologii, epidemiologii a hygieně, základech farmakologie,

3. v nutričních oborech, a to ve výživě zdravých jedinců různých věkových skupin včetně specifických nároků těhotných žen a zvláštností dětského a dorostového věku, v alternativních a netradičních formách výživy, v komunitní péči, ve výživovém poradenství, zdravotní výchově a podpoře veřejného zdraví ve vztahu k výživě, klinické dietologii, přípravě základních a speciálních druhů léčebné výživy s využitím zásad racionální výživy, ve zpracování výživové anamnézy, ve stanovení individuálních terapeutických

plánů výživy, v hygienických a bezpečnostních aspektech zajištění přípravy i expedice stravy, v umělé enterální a parenterální výživě, v klinických lékařských oborech, zejména ve vnitřním lékařství a metabolických onemocněních, v chirurgii, pediatrii, gynekologii, gerontologii, psychiatrii, infekčním lékařství, onkologii a v základech ošetřovatelství,

4. v dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie, ekonomie a informatiky,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v léčebné výživě ve vztahu ke klinickým oborům uvedeným v písmenu a) bodu 3, a to zjišťování nutričních potřeb pacientů, hodnocení stavu výživy, zpracovávání jídelních plánů, volbu vhodných výživových doplňků, přípravu a distribuci stravy, zdravotní výchovu, edukaci a poradenství; praktické vyučování probíhá ve zdravotnických zařízeních poskytovatele ambulantní a lůžkové péče, zejména na odděleních gerontologických, interních, dětských a v metabolických jednotkách, v edukačních centrech, dále v zařízení sociálních služeb a ve stravovacích provozech zejména zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb, ve školních laboratořích a ve státních zdravotnických ústavech a správních úřadech provádějících státní zdravotní dozor; jeho součástí je účast na státním zdravotním dozoru v oblasti hygieny výživy v komunitní péči.

§ 32

Asistent zubního technika

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání asistenta zubního technika se získává absolvováním školního vzdělávacího programu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 má standardní dobu studia nejméně 4 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1600 hodin.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti

1. ve všeobecně vzdělávacích předmětech, které poskytují celkový všeobecný rozhled, jazykové a komunikační dovednosti, znalosti a dovednosti z přírodních věd, zejména z matematiky, fyziky, biologie a chemie,

2. v oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování zdravotní péče ve výrobě zubních náhrad, a to v somatologii a patologii, zejména ve vztahu k orofaciálnímu systému, jeho anomáliím a onemocněním, v mikrobiologii, v prevenci a zdravotní výchově, v základech biomechaniky, v odborném kreslení,

3. ve výrobě zubních náhrad a klinických oborech, a to v zubním lékařství, zubní protetice a v předmětech poskytujících znalosti ze stavby, materiálů a technologických postupů používaných při výrobě zubních náhrad,

4. v sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech ekonomie, informačních technologiích,

b) praktické vyučování, při němž se studující jako člen týmu zubní laboratoře a pracoviště zubního lékaře učí na základě získaných vědomostí a dovedností zhotovovat a opravovat zubní náhrady a ortodontické pomůcky s důrazem na správné technologické postupy; praktické vyučování probíhá ve školních laboratořích a ve zdravotnických zařízeních, zejména v zubních laboratořích a na pracovištích zubního lékařství.

§ 34

Řidič vozidla zdravotnické záchranné služby

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání řidiče vozidla zdravotnické záchranné služby se získává absolvováním vzdělávacího programu kurzu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 zahrnuje nejméně 320 hodin teoretické výuky a nejméně 280 hodin praktického vyučování.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v §

3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v

1. oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování přednemocniční neodkladné zdravotní péče, a to v základech somatologie, patologie, farmakologie, zdravotnických prostředků a toxikologie,
2. klinických oborech a dalších specifických oborech souvisejících s poskytováním neodkladné péče, a to v urgentních stavech a neodkladné ošetrovatelské a léčebné péči, zejména ve vnitřním lékařství, chirurgii, gynekologii a porodnictví, pediatrii, psychiatrii, zdravotnických a dalších přístrojích používaných v přednemocniční neodkladné péči, v integrovaném záchranném systému a medicíně katastrof,
3. sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v psychologii a komunikaci včetně řešení náročných životních situací, v základech pedagogiky, v informačních a telekomunikačních technologiích,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v neodkladné péči v situacích charakteristických pro urgentní medicínu i pro mimořádné události v součinnosti se složkami integrovaného záchranného systému včetně řídičských a navigačních dovedností a fyzických dovedností nutných pro práci v záchranné službě, v základní ošetrovatelské péči; praktické vyučování probíhá ve zdravotnických zařízeních poskytovatele zdravotních služeb poskytujícího přednemocniční neodkladnou péči, akutní lůžkovou péči intenzivní, včetně péče na urgentním příjmu, dále u poskytovatele lůžkové péče v oboru interní lékařství a chirurgie a na pracovištích ostatních složek integrovaného záchranného systému.

§ 35

Ošetrovatel

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání ošetrovatele se získává absolvováním školního vzdělávacího programu nebo vzdělávacího programu kurzu.

(2) Školní vzdělávací program má standardní dobu studia nejméně 3 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 700 hodin. Vzdělávací program kurzu zahrnuje nejméně 400 hodin teoretické výuky a nejméně 300 hodin praktického vyučování.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti

1. ve všeobecně vzdělávacích předmětech, které poskytují celkový všeobecný rozhled a jazykové a komunikační dovednosti,
2. v oborech, které tvoří základ potřebný pro poskytování ošetrovatelské péče, a to v základech somatologie, v klinické propedeutice včetně základních vyšetřovacích metod, v základech radiační ochrany,
3. v ošetrovatelství a klinických oborech, a to v teorii ošetrovatelství, všeobecné ošetrovatelské péči a ošetrovatelské péči ve vztahu zejména k internímu lékařství, k chirurgii, pediatrii, péči o matku a novorozence, k péči o staré lidi a geriatrii, k paliativní péči, ve výchovné péči a zaměstnávání nemocných, zásadách správného zacházení s biologickým materiálem, léčivými přípravky a zdravotnickými prostředky,
4. v sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v poskytování ošetrovatelské péče v rámci ošetrovatelského týmu ve vztahu ke klinickým lékařským oborům, zejména k internímu lékařství, chirurgii, péči o děti a pediatrii, geriatrii, paliativní péči a v integrované sociálně zaměřené ošetrovatelské péči. Praktické vyučování může, kromě míst uvedených v § 3 odst. 5, probíhat také v zařízení sociálních služeb poskytujícím zdravotní péči.

(4) Vzdělávací program kurzu nemusí obsahovat předměty uvedené v odstavci 3 písm. a)

bodu 1.

§ 36

Masér ve zdravotnictví a nevidomý a slabozraký masér ve zdravotnictví

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání maséra ve zdravotnictví se získává absolvováním vzdělávacího programu kurzu nebo školního vzdělávacího programu.

(2) Školní vzdělávací program má standardní dobu studia nejméně 4 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 1200 hodin.

(3) Vzdělávací program kurzu uvedený v odstavci 1 zahrnuje nejméně 250 hodin teoretické výuky a nejméně 250 hodin praktického vyučování.

(4) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v oborech, které tvoří základ pro výkon povolání maséra, a to v základech somatologie se zaměřením na pohybový systém, v základech psychologie, v teorii masáží včetně jejich indikace a kontraindikace, ve fyzikální léčbě (aplikace tepla, zábalů a vodoléčebných procedur),

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti klasických masáží, postupů fyzikální léčby (aplikace tepla, zábalů a vodoléčebných procedur), rozeznávání stavů vylučujících masáže nebo postupy fyzikální léčby.

(5) Studium ve školním vzdělávacím programu nebo vzdělávacím programu kurzu v oboru nevidomý a slabozraký masér ve zdravotnictví odpovídá minimálním požadavkům stanoveným v odstavcích 2 až 4; tento školní vzdělávací program nebo vzdělávací program kurzu neobsahuje fyzikální léčbu a praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v postupech fyzikální léčby.

§ 38

Zubní instrumentářka

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání zubní instrumentářky se získává absolvováním školního vzdělávacího programu nebo vzdělávacího programu kurzu.

(2) Školní vzdělávací program má standardní dobu studia nejméně 2 roky, z toho praktické vyučování činí nejméně 800 hodin. Vzdělávací program kurzu zahrnuje nejméně 800 hodin teoretické výuky a nejméně 270 hodin praktického vyučování.

(3) Studium v programech uvedených v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti

1. ve všeobecně vzdělávacích předmětech, které poskytují celkový všeobecný rozhled, jazykové a komunikační dovednosti, znalosti a dovednosti z přírodovědných oborů, zejména z fyziky a chemie,

2. v oborech, které poskytují základ potřebný pro asistování v zubní péči, a to v somatologii se zaměřením na orofaciální oblast, v zubním lékařství včetně preventivního a dětského, v instrumentování v zubním lékařství, ve farmakologii se zaměřením na zubní lékařství, ve zdravotnických prostředcích v zubním lékařství, v radiodiagnostice v zubním lékařství včetně základů radiační ochrany, v základech zubní protetiky a ortodontie,

3. v sociálních a dalších souvisejících oborech, a to v základech psychologie,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v instrumentování v zubním lékařství včetně preventivní zubní péče a zubní péče o děti, v péči o pomůcky a prostředí a ve vyvolávání rentgenových snímků.

(4) Vzdělávací program kurzu nemusí obsahovat předměty uvedené v odstavci 3 písm. a) bodu 1.

§ 39

Řidič zdravotnické dopravní služby

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání řidiče zdravotnické dopravní služby se získává absolvováním vzdělávacího programu kurzu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 zahrnuje nejméně 70 hodin teoretické výuky a nejméně 50 hodin praktického vyučování.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující základní znalosti v oborech, které tvoří základ pro poskytování zdravotní péče v dopravní službě, a to v základech somatologie, v základních zásadách poskytování přednemocniční neodkladné péče, v základních znalostech medicíny katastrof a integrovaného záchranného systému, v zásadách správného zacházení s biologickým materiálem, léčivými přípravky a zdravotnickými prostředky, v informačních a telekomunikačních technologiích, v základech psychologie,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti a znalosti v přednemocniční neodkladné péči, v dopravě nemocných, raněných a biologického materiálu včetně řídičských a navigačních dovedností. Praktické vyučování může, kromě míst uvedených v § 3 odst. 5, probíhat ve školní laboratoři a na pracovišti zdravotnické dopravní služby.

§ 40

Autoptický laborant

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání autoptického laboranta se získává absolvováním vzdělávacího programu kurzu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 zahrnuje nejméně 200 hodin teoretické výuky a nejméně 100 hodin praktického vyučování.

(3) Studium v programu uvedeném v odstavci 1 poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující základní znalosti v oborech, které tvoří základ pro poskytování diagnostické péče na úseku patologie, a to v základech anatomie a patologie, v základních autoptických technikách, v přípravě fixačních roztoků, osteologické preparaci, v přípravě anatomických a muzeálních preparátů, balzamací, odběrech vzorků pro laboratorní vyšetření,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti doplňující znalosti uvedené v písmenu a).

§ 41

Sanitář

(1) Odborná způsobilost k výkonu povolání sanitáře se získává absolvováním vzdělávacího programu kurzu.

(2) Program uvedený v odstavci 1 zahrnuje nejméně 100 hodin teoretické výuky a nejméně 80 hodin praktického vyučování. Studium v oboru uvedeném ve větě prvé poskytuje znalosti a dovednosti stanovené v § 3 a dále obsahuje

a) teoretickou výuku poskytující znalosti v oborech, které tvoří základ pro poskytování pomocných činností v rámci ošetrovatelské péče, diagnostické péče, lékařské péče, léčebně rehabilitační péče a lázeňské léčebně rehabilitační péče, zdravotních služeb na úseku patologie a pomocných činností nutných pro jejich poskytování, a to v základech somatologie, ošetrovatelství, psychologie, v základech ochrany osob v prostředí se zdroji ionizujícího záření, v zásadách správného zacházení s biologickým materiálem, léčivými přípravky, zdravotnickými prostředky a s tlakovými nádobami, v zásadách fyzikální léčby, v

základních ergoterapeutických postupech, v přípravě léčivých přípravků, v druzích a zásadách dezinfekce a sterilizace, včetně předsterilizační přípravy, v základních autoptických technikách a v přípravě fixačních roztoků,

b) praktické vyučování poskytující dovednosti doplňující znalosti uvedené v písmenu a).

§ 42

Přechodná a závěrečná ustanovení

(1) Vzdělávací programy kurzů, které získaly souhlasné stanovisko Ministerstva zdravotnictví podle dosavadních právních předpisů, zůstávají v platnosti po dobu uvedenou v rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, nejdéle však do 31. března 2006²¹⁾.

(2) Specializační programy, ve kterých bylo studium zahájeno podle dosavadních právních předpisů do 31. března 2006, budou dokončeny podle dosavadních specializačních programů.

(3) U školních vzdělávacích programů, rámcových vzdělávacích programů a akreditovaných vzdělávacích programů se postupuje podle zákona a zvláštního právního předpisu²²⁾.

§ 43

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. února 2005.

Přechodné ustanovení zavedeno vyhláškou č. 129/2010 Sb. Čl. II

Minimální požadavky na programy k získání způsobilosti k výkonu nelékařského povolání stanovené vyhláškou č. 39/2005 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky, které byly akreditovány přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky, nejsou touto vyhláškou dotčeny.

Přechodná ustanovení zavedena vyhláškou č. 470/2017 Sb. Čl. II

1. Na programy k získání způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání, které byly akreditovány přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky, se vztahují minimální požadavky stanovené vyhláškou č. 39/2005 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

2. Na programy k získání způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání, k nimž žadatel požádal o vydání souhlasného stanoviska pro účely akreditace podle zákona o vysokých školách nebo akreditace podle školského zákona přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky, se vztahují minimální požadavky stanovené vyhláškou č. 39/2005 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky.

Ministryně:

doc. MUDr. Emmerová, CSc. v. r.

Poznámky pod čarou

¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 7. září 2005 o uznávání odborných kvalifikací, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/55/EU ze dne 20. listopadu 2013, kterou se mění směrnice 2005/36/EU o uznání odborných kvalifikací a nařízení (EU) č. 1024/2012 o správní spolupráci prostřednictvím systému pro výměnu informací o vnitřním trhu („nařízení o systému IMI“).

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/55/EU ze dne 20. listopadu 2013, kterou se mění

směrnice 2005/36/EU o uznání odborných kvalifikací a nařízení (EU) č. 1024/2012 o správní spolupráci prostřednictvím systému pro výměnu informací o vnitřním trhu („nařízení o systému IMI“)

2) § 79 odst. 1 písm. e) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách).

Zákon č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních).

3) § 3 písm. f), § 12 odst. 3 písm. a) a § 38 zákona č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti státních příslušníků členských států Evropské unie a o změně některých zákonů (zákon o uznávání odborné kvalifikace).

4) § 2 písm. d) a e) zákona č. 96/2004 Sb.
§ 44 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb.

5) § 3 odst. 2, § 4 odst. 1 a § 5 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon).

6) § 2 písm. f), § 36, 38 a 39 zákona č. 96/2004 Sb.

7) § 51 a 52 zákona č. 96/2004 Sb.

8) § 56 a 57 zákona č. 96/2004 Sb.

9) § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 111/1998 Sb.

10) § 2 zákona č. 123/2000 Sb., o zdravotnických prostředcích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 130/2003 Sb.

11) § 22 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů.

12) Vyhláška č. 504/2000 Sb., kterou se stanoví správná laboratorní praxe v oblasti léčiv.

13) Vyhláška č. 55/2011 Sb., o činnostech zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků, ve znění pozdějších předpisů.

14) Zákon č. 561/2004 Sb.

15) § 44 odst. 2 písm. d) zákona č. 111/1998 Sb.

16) Zákon č. 96/2004 Sb.

Zákon č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta.

17) Zákon č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů.

18) Zákon č. 96/2004 Sb.

Zákon č. 95/2004 Sb.

Vyhláška č. 424/2004 Sb., kterou se stanoví činnosti zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků.

19) Zákon č. 263/2016 Sb., atomový zákon, ve znění zákona č. 183/2017 Sb.

20) § 1 zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů.

21) § 96 odst. 5 zákona č. 96/2004 Sb.

22) § 97 odst. 2 zákona č. 96/2004 Sb.

§ 185 odst. 1 a 2 zákona č. 561/2004 Sb.

Souvislosti

Provádí předpis

[18/2004 Sb.](#) Zákon o uznávání odborné kvalifikace

Přechodná ustanovení zavedena předpisy (uvedena na konci textu)

- [470/2017 Sb.](#) Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 39/2005 Sb., kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání, ve znění pozdějších předpisů
- [129/2010 Sb.](#) Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 39/2005 Sb., kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání

Je měněn

- [470/2017 Sb.](#) Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 39/2005 Sb., kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání, ve znění pozdějších předpisů
- [3/2016 Sb.](#) Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 39/2005 Sb., kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání, ve znění vyhlášky č. 129/2010 Sb.
- [129/2010 Sb.](#) Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 39/2005 Sb., kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání

Je odkazován z

- [470/2017 Sb.](#) Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 39/2005 Sb., kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání, ve znění pozdějších předpisů
- [3/2016 Sb.](#) Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 39/2005 Sb., kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání, ve znění vyhlášky č. 129/2010 Sb.
- [129/2010 Sb.](#) Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 39/2005 Sb., kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání
- [339/2008 Sb.](#) Úplné znění zákona č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních), jak vyplývá z pozdějších změn
- [189/2008 Sb.](#) Zákon, kterým se mění zákon č. 18/2004 Sb., o uznávání odborné kvalifikace a jiné způsobilosti státních příslušníků členských států Evropské unie a o změně některých zákonů (zákon o uznávání odborné kvalifikace), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony
- [90/2007 Sb.](#) Sdělení Ministerstva zdravotnictví o vyhlášení dokladů osvědčujících nabytá práva o formální kvalifikaci všeobecných sester a porodních asistentek udělovaných na území členských států Evropské unie
- [391/2005 Sb.](#) Sdělení Ministerstva zdravotnictví o vyhlášení dokladů osvědčujících nabytá práva o formální kvalifikaci všeobecných sester a porodních asistentek udělovaných na území členských států Evropské unie
- [39/2005 Sb.](#) Vyhláška, kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání

96/2004 Sb.	Zákon o nelékařských zdravotnických povoláních
Odkazuje na	
470/2017 Sb.	Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 39/2005 Sb., kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání, ve znění pozdějších předpisů
263/2016 Sb.	Zákon atomový zákon
55/2011 Sb.	Vyhláška o činnostech zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků
129/2010 Sb.	Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 39/2005 Sb., kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání
39/2005 Sb.	Vyhláška, kterou se stanoví minimální požadavky na studijní programy k získání odborné způsobilosti k výkonu nelékařského zdravotnického povolání
563/2004 Sb.	Zákon o pedagogických pracovnících
561/2004 Sb.	Školský zákon
424/2004 Sb.	Vyhláška, kterou se stanoví činnosti zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků
96/2004 Sb.	Zákon o nelékařských zdravotnických povoláních
95/2004 Sb.	Zákon o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu povolání lékařů a farmaceutů
18/2004 Sb.	Zákon o uznávání odborné kvalifikace
504/2000 Sb.	Vyhláška Ministerstva zdravotnictví a Ministerstva zemědělství, kterou se stanoví správná laboratorní praxe v oblasti léčiv
239/2000 Sb.	Zákon o integrovaném záchranném systému
123/2000 Sb.	Zákon o zdravotnických prostředcích
111/1998 Sb.	Zákon o vysokých školách
48/1997 Sb.	Zákon o veřejném zdravotním pojištění
18/1997 Sb.	Atomový zákon
186/1960 Sb.	Zákon o soustavě výchovy a vzdělávání (školský zákon)

Verze

č.	Znění od - do	Novely	Poznámka
4.	01.01.2018	470/2017 Sb.	Aktuální znění (exportováno 03.07.2021 12:42)
3.	18.01.2016 - 31.12.2017	3/2016 Sb.	
2.	21.05.2010 - 17.01.2016	129/2010 Sb.	
1.	01.02.2005 - 20.05.2010		
0.	20.01.2005		Vyhlášené znění